ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920.—Ἔτος Β' Ἀριθ. 63
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 14 ΜΑΡΤΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30
Ἐπιστολαὶ καὶ ἐπιταγαὶ ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
Ὁδὸς Ἁγίου Κωνσταντίνου ἀριθ. 7.

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία δρ. 15.— Ἑξάμ. δρ. 8
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » » 20.— » 10
Γίνονται δεκταὶ καὶ συνδρομαὶ δι' ὡρισμένον ἀριθμὸν φύλλων, καθοριζόμενον ὑπὸ τῶν ἐγγραφομένων
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΠΑΡΙΣΙΝΑΙ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑΙ

Εἰς τὰς ἱπποδρομίας τοῦ Λωνσὰν

Δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ συνηθισμένα ρωμάντζα· εἶνε ἕνα περιεργότατον, ὑποβλητικὸν ἀριστουργηματικὸν μεγάλο διήγημα μὲ γοργὴν πλοκήν, δαντελλένιο, γεμᾶτο αἰσθηματισμὸν καὶ περιπάθειαν. Εἶνε ὁλοζώντανη ἡ ἱστορία τοῦ ἔρωτος δύο εὐγενῶν ψυχῶν, μὲ πράξεις αὐτοθυσίας ποὺ φέρνουν ἄθελα τὰ δάκρυα εἰς τὰ μάτια καὶ ἐπεισόδια ποὺ σφίγγουν τὴν καρδιὰ τοῦ ἀναγνώστου.

Η ΖΑΚΕΛΙΝΑ

τὸ καλλίτερον ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ θαυμασίου Γάλλου συγγραφέως

T. TRILBU

μεταφρασμένο μ' ἐπιμέλειαν ἀπὸ τὴν ἐκλεκτὴν συνεργάτιδά μας δ)ίδα ΑΛΕΞ.

Ἡ ἀρχὴ εἰς τὸ Παχαλινὸν φύλλον τῆς «Σφαίρας».

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τοῦ σπιτιοῦ

ΛΟΓΙΚΗ

Κατ' ἀρχὴν αὐτὴ ἡ πρόσκλησις δὲν ηὐχαρίστησε τὴν Μαντῶ καὶ παρ' ὀλίγον μάλιστα ν' ἀρνηθῇ ἀπεριφράστως. Ἐκαλοῦσαν αὐτὴν καὶ τὸν σύζυγόν της εἰς τὰς γενικὰς δοκιμὰς τῆς συναυλίας τοῦ Ὠδείου, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐγίνοντο μόλις τὴν ἑπομένην τὸ ἀπόγευμα. Ἀκοῦτε! Δὲν ἤξευραν οἱ κύριοι αὐτοὶ νὰ στείλουν τὴν πρόσκλησιν πρὸ μιᾶς τοὐλάχιστον ἑβδομάδος διὰ νὰ λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ ἑτοιμασθῇ! Ἄ, ὅλα κι' ὅλα! Ἡ Μαντῶ δὲν θέλει νὰ τὴν προσκαλοῦν εἰς ἕνα γεῦμα, εἰς τὸ θέατρον, ἢ ὅπου δήποτε ἀλλοῦ τὴν τελευταίαν ὥραν, διότι αὐτὸ ἀποδεικνύει ὅτι ἐκεῖνοι ποὺ προσκαλοῦν ἐσκέφθησαν πρῶτα ἄλλους καὶ τελευταῖα αὐτήν. Ὁ Κύριος δὲν ἔκρινε συνετὸν νὰ τῆς φέρῃ ἀντιρρήσεις, μολονότι ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἤθελε πολὺ νὰ παρακολουθήσῃ τὰς γενικὰς δοκιμὰς τῆς συναυλίας αὐτῆς. Ξεύρει ὅμως ὅτι κατὰ καιροὺς διεξάγεται εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς γυναικός του μία μυστηριώδης ἐργασία καὶ ὅτι μία ἀπόφασις περνᾷ ἀπὸ διάφορα στάδια προτοῦ νὰ γίνῃ ὁριστική. Καὶ εἶχε δίκαιον, διότι ἡ Μαντῶ, ἐνῷ ὅταν ἐλήφθη ἡ πρόσκλησις, εἶχε δηλώσει κατηγορηματικῶς ὅτι «δὲν θὰ πᾶμε πουθενὰ» μετὰ μίαν μόλις ὥραν ἤλλαξε γνώμην καὶ εἶπε:

— Ἡ πραγματικὴ ἀφορμὴ γιὰ τὴν ὁποίαν δὲν ἤθελα νὰ πᾶμε εἶνε ὅτι δὲν εἶχα τίποτε νὰ φορέσω. Ἀνεκάλυψα ὅμως στὴν ντουλάπα μου ἕνα παληό μου φόρεμα, πού, ἂν τὸ ἐπιδιορθώσω, θὰ γίνῃ θαυμάσιο.

Ὁ Κύριος δὲν ἐνθουσιάζεται, διότι ἔχει πικρὰν πεῖραν ὅτι ἡ σύζυγός του πολὺ γρήγορα ἀπογοητεύεται ἀπὸ τὰ στιγμιαῖα σχέδιά της. Ἐν τούτοις ἡ Μαντῶ ἐπιμένει:

— Δὲν σοῦ λέγω τίποτε ἀλλὰ θὰ δῇς. Ἀληθινὴ σουρπρίζ!...

Καλεῖ ἐσπευσμένως μίαν μοδίστραν καὶ κλείεται μαζί της ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τὸ δωμάτιόν της. Τὴν ἑπομένην, εἰς τὰς πέντε ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα, τὸ φόρεμα εἶνε ἕτοιμον, ἡ Μαντῶ τὸ φορεῖ καὶ ἐμφανίζεται ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ὁ ὁποῖος περιμένει. Τὸ ἐπιδιορθωμένον φόρεμα ἔγινε πράγματι θαυμάσιον καὶ ἡ Μαντῶ, ὑπερήφανος διὰ τὴν ἔμπνευσίν της, ἀπαριθμεῖ τὰ ἔξοδα:

— Τὸ ὕφασμα δὲν τὸ βάνω, γιατὶ τὸ εἶχα. Χρειάσθηκα μόνον τρεῖς πῆχες τοῦλι πρὸς 8 φράγκα τὸν πῆχυ· ἕναν πῆχυ καὶ δύο ρούπια κορδέλλα πρὸς 7 φράγκα καὶ δύο ἡμερομίσθια τῆς μοδίστρας πρὸς 7 δραχμές: τὸ ὅλον 46,75.

— Ἂν τὸ ἔκανες καινούργιο, πόσο θὰ κόστιζε;

— Ἑκατὸν πενῆντα... διακόσιες... Τί λέω! Ἀπάνω ἀπὸ διακόσιες πενῆντα, καὶ δὲν θὰ ἦμουν βεβαία ἂν θὰ ἐγινότανε τόσο εὔμορφο!

Ἐπὶ τέλους φθάνουν εἰς τὸ φουαγιὲ τοῦ Δημοτικοῦ θεάτρου ὅπου θὰ ἐγίνετο ἡ πρόβα τζενεράλε τῆς συναυλίας. Ἡ Μαντῶ σηκώνεται καὶ ξανασηκώνεται διαρκῶς, διὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὸ χαριτωμένον φόρεμά της, τὸ ὁποῖον δὲν φαίνεται καθόλου ὅτι εἶνε ἐπιδιορθωμένον. Ἔξαφνα, καθὼς κάνει νὰ καθήσῃ, κράκ! καὶ ἡ φοῦστα της ξεσφίγγεται εἰς τὸ ὕψος τῆς ζώνης. Κατὰ τὴν ἐπάνοδον, ὁ Κύριος τὴν βεβαιοῖ ὅτι κανεὶς δὲν ἀντελήφθη τίποτε, ὅτι οὐδ' αὐτὸς ὁ ἴδιος θ' ἀντελαμβάνετο, ἂν δὲν τοῦ τὸ ἔλεγε. Ἀλλ' αὐταὶ εἶνε παρηγορίαι διὰ τὴν περίστασιν, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν γελιέται ἡ Μαντῶ. Καί, ἐμπρὸς εἰς τὸν καθρέπτην της, ἐπισκοπεῖ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς: ἕνα ξέσχισμα τοῦ ὑφάσματος κατὰ μῆκος τῆς ραφῆς.

— Μπορεῖ νὰ διορθωθῇ, ἀποτολμᾷ ὁ Κύριος.

Ἡ Μαντῶ ἀρνεῖται μὲ μίαν ἀνάτασιν τῆς κεφαλῆς, καί, ἀπορρίπτουσα θυμωμένη τὴν φοῦσταν της, διαμαρτύρεται:

— Αὐτὸ θὰ μὲ μάθῃ ἄλλη φορὰ νὰ μὴ σ' ἀκούω καὶ νὰ ντύνωμαι μὲ κουρέλια, ἐπειδὴ ἐσὺ δὲν ἐννοεῖς νὰ χάσῃς μιὰ πρόσκλησι. Εἰς τὸ μέλλον ὅμως, ἔννοια σου! Ὅταν σοῦ ξανακαπνίσῃ νὰ μὲ σέρνῃς στὸ θέατρο, θὰ κάμω ἕνα φόρεμα ἑκατὸν πενῆντα δραχμῶν, ὅπως ὅλες οἱ γυναῖκες, γιὰ νὰ μὴν πάθω τὰ ἴδια!

Ὁ Κύριος σαυροκοπιέται καὶ ὁρκίζεται εἰς τὸν ἑαυτόν του ὅτι οὐδέποτε θὰ τοῦ «ξανακαπνίσῃ νὰ παρασύρῃ» τὴν γυναῖκα του εἰς τὸ θέατρον!

Ο ΑΤΤΙΚ.

ΕΡΥΘΡΑ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΑΠΕΛΑΣ

Ἤθελα νἆμουν κάπελας
γλυκὸ κρασὶ νὰ σὲ κερνάω,
νὰ νοιώθω ὅλη τὴ γλυκάδα του
σὰν τὰ χειλάκια σου φιλάω.

Κι' ἂν δὲν σοῦ φτάνει τὸ γλυκὸ κρασὶ
μιὰ κάνουλα θὰ βάνω στὴν καρδιά μου
τὸ αἷμα μου νὰ χύνω στὸ ποτῆρι σου
νὰ τὸ ρουφᾷς, μικροῦλα, στὴν ὑγειά μου!

Ο ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΟΣ

Τὸ χρονικὸν τῆς καρδίας

Η ΚΑΚΟΣΤΟΜΑΧΙΑ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

Μόλις τὸ πρῶτον μου Χρονικὸν ἐφιλοξενήθη εἰς τὴν «Σφαῖραν», μία ἀναγνώστρια ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ, εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλῃ ἕνα χαριτωμένο μπιλλιετάκι. Την εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ κολακευτικά της λόγια, ὁμολογῶ ὅμως ὅτι τὸ μυρωμένο μπιλλιετάκι της μὲ ἐνέβαλεν εἰς δεινὴν ἀπορίαν, διότι μοῦ θέτει τὸ ἑξῆς ἐρώτημα:

«Σεῖς, ὁ ὁποῖος φαίνεσθε, κύριε, νὰ γνωρίζετε ἀρκετὰ καλὰ τὴν πτωχήν μας καρδίαν, εἰπέτε μας ἐμπιστευτικά, σᾶς παρακαλῶ, ἀπὸ ποῖα ὡρισμένα συμπτώματα μία γυναῖκα δύναται ν' ἀντιληφθῇ ὅτι ὁ σύζυγός της τὴν ἀπατᾷ ἢ πρόκειται νὰ τὴν ἀπατήσῃ! Θὰ προσφέρετε μεγάλην ἐκδούλευσιν εἰς πολλὰς μεταξὺ ἡμῶν. Καὶ ποιὸς ξεύρει ἂν δὲν θὰ εὑρεθῇ καμμία μας νὰ σᾶς πιστοποιήσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην μας κατὰ τρόπον εὐχάριστον γιὰ σᾶς;...»

Πῶς νὰ μὴν ἀπαντήσω εἰς τέτοιαν παράκλησιν; Ἡ μεταξὺ τῶν ἀρρένων ἀλληλεγγύη δὲν βαρύνει πολὺ εἰς τὴν πλάστιγγα, ὅταν ὑπάρχει ἡ ἐλπὶς ἑνὸς ἔρωτος, εἰς ἀντάλλαγμα μιᾶς ἐνόχου προδοσίας.

Τούτου δοθέντος, ἂς ἐξετάσωμεν κατὰ ποῖον τρόπον φέρεται, γενικῶς, ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος ἀρχίζει νὰ κάμνῃ ἀπιστίας εἰς τὴν συμβίαν του καί, φυσικά, δὲν θέλει νὰ μαρτυρηθῇ. Ὅταν ἀνακαλύψῃ μίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία τοῦ ἀρέσει κ' ἐλπίζει νὰ τὴν κατακτήσῃ, ὁ Κύριος, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀποκτᾷ μίαν ἀδιάπτωτον εὐδιαθεσίαν. Προηγουμένως ἦτο γκρινιάρης, δὲν τοῦ ἤρεσαν τὰ φαγητά, τὰ ἔβανε μὲ τὴν ὑπηρέτριαν, ὅταν ἦταν κρύα ἡ σοῦπα, καὶ ἐδήλωνεν ἐν ἀπογοητεύσει ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε μία ἀθλία κωμῳδία. Ἐμοίαζε μὲ τὸν βροχερὸν χειμῶνα. Ἀλλ' ἰδοὺ ἔξαφνα ποὺ γίνεται χαρίεις, σὰν γελαστὴ ἄνοιξις! Εἶνε πλήρης ἐπιεικείας διὰ τοὺς πάντας καὶ τὰ πάντα, γελᾷ, σφυρίζει, δὲν βρίσκει πλέον βαρεῖς τοὺς λογαριασμοὺς τῆς μοδίστας, καί, ἂν κάμνῃ μερικὰς παρατηρήσεις, θὰ εἶνε ἐναντίον τῆς πλύστρας, ἡ ὁποία δὲν τοῦ καθαρίζει καλὰ τὰ ἐσώρρουχα. Καὶ σημειώσατε ὅτι ἡ εὐθυμία του δὲν εἶνε προσποιητή. Ὄχι! Εἶνε φυσικὴ καὶ εἰλικρινεστάτη, διότι εἶνε ἡ ἐλπὶς τῆς ἐρωτικῆς ἐπιτυχίας, ποὺ τὸν κάμνει νὰ τὰ βλέπῃ ὅλα ρόδινα. Ἐπειδὴ ἐν τούτοις ἡ σύζυγός του —ὅπως ὅλαι αἱ σύζυγοι— εἶνε ζηλότυπος, ὁ Κύριος λαμβάνει τὰς προφυλάξεις του. Κ' ἐν πρώτοις παραμελεῖ τὴν τουαλέτταν του, διὰ νὰ σκεφθῇ ἡ γυναῖκα του: «Μὲ τέτοια ἀτημελησία ποὺ τὴν ἔχει, εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃ ἐρωμένη». Ἐν τούτοις, μόλις εὑρεθῇ εἰς τὸν δρόμον διορθώνει τὴν κραβάταν του, καὶ σπεύδει εἰς τὸν κουρέα του νὰ κτενισθῇ.

Ἀλλ' ὑπάρχει καὶ ἕνα ἄλλο σύμπτωμα, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ συγκαλυφθῇ, διότι οὐδεὶς δύναται «δυσὶ κυρίοις δουλεύειν Θεῷ καὶ Μαμμωνᾷ». Καὶ ὅταν ἡ ἐρωμένη του —ὅπως συνήθως συμβαίνει— εἶνε... πολὺ ἀπαιτητική, ὁ ἄπιστος σύζυγος εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ παραμελήσῃ ὀλίγον τὸ ἕτερον ἥμισύ του. Ἡ σύζυγος παρατηροῦσα ὅτι παραμελεῖται, ἐπιδίδεται εἰς ἀναζήτησιν τῶν ἀφορμῶν, τὰς ὁποίας δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ κοπιάσῃ πολὺ διὰ νὰ τὰς ἀνακαλύψῃ· διότι τρία τινὰ εἶνε δυνατὸν νὰ συμβαίνουν: ἢ ὁ Κύριος γηράσκει, ἢ ὁ Κύριος δὲν τὴν εὑρίσκει πλέον ἀρκετὰ θελκτικήν, ἢ ὁ Κύριος τὴν ἀπατᾷ. Καὶ τότε ὁ παμπόνηρος Κύριος, διὰ νὰ νικήσῃ τὰς ὑποψίας τῆς κυρίας του, σπεύδει νὰ ξεφουρνίσῃ μίαν δικαιολογίαν: «Ὁ Κύριος ὑποφέρει ἀπὸ τὸ στομάχι». Καί, βέβαια, πῶς διάβολο ἕνας κακοστομαχιασμένος ἠμπορεῖ νὰ ἐπιδοθῇ εἰς συζυγικὰς τρυφερότητας! Καθὼς ἄλλως τε, χάρις εἰς τὰς ἐφευρέσεις τῆς μοντέρνας κουζίνας, ὅλοι ὑποφέρομεν ἀπὸ τὸ στομάχι μας, ἡ κυρία εὑρίσκει πειστικὴν τὴν δικαιολογίαν.

Ἔ, λοιπόν! κυρίαι μου, ἀλήθεια σᾶς λέγω: οἱ κακοστομαχιὲς τῶν συζύγων σας εἶνε πολὺ σπανιώτεραι ἀπὸ ὅσον αὐτοὶ ἰσχυρίζονται. Ἀνακαλέσατε τὰς ἀναμνήσεις σας καὶ θὰ ἰδῆτε ὅτι αἱ περίφημοι αὐταὶ στομαχικαὶ ἐνοχλήσεις συμπίπτουν πάντοτε μὲ διάφορα μικρογεγονότα, εἰς τὰ ὁποῖα δὲν ξεύρετε ν' ἀποδίδετε τὴν πρέπουσαν σημασίαν. Λόγου χάριν ὅταν αὐτὸ τὸ δαιμονισμένο στομάχι τὸν βασανίζει, ὁ Κύριος προτιμᾷ νὰ δειπνῇ ἔξω μόνος του, διότι συνέπεσε νὰ συναντήσῃ ἕνα παλαιὸν συμμαθητήν του κτλ. κτλ.

Ἀλλὰ δὲν προχωρῶ. Εἶπα μάλιστα πολλὰ καὶ ἤδη βλέπω τοὺς ἀναγνώστας μου νὰ συνοφρυοῦνται. Προφανῶς συλλογίζονται ὅτι διὰ νὰ βάνω κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ψύλλους εἰς τ' αὐτιὰ τῶν γυναικῶν των πρέπει νὰ εἶμαι ὁ ἀθλιέστερος τῶν ἀνδρῶν! Ἂς εἶνε· ἐλπίζω εἰς τὸ ἐρχόμενον νὰ τοὺς ἀποζημιώσω.

ROMÉO

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΤ

[ἤγουν ὁμιλίαι ἐπίκαρροι]

Ὑπάγας
θεατρικῶς
πρὸς διέλευσιν
τῆς ἑσπερὸς
ἐν τῷ θέατρον
τῆς Κοτοπούλεως
ἐνέπαιξον ἀλαγαλλικῶς
Γαλλέοι καὶ Γαλλαῖ
πολλαὶ
μετὰ μίας Γαλλοπούλεως
τὸ ὁποῖον
ἀπαξάπαν πολλὰ ἀσθεῖον.
Πράττον δὲ λίαν
ψῦχον ἐν τῇ πλατεῖαν
—καὶ γὰρ ἀνάθημά σοι,
Μάρθιε, γδάρτιε
πασσαλοκαύτιε,
τὸ ὁποῖον
μᾶς ἀπέθνηξας ἐκ τὸ κρῦον—
ἀνέβηκον ἐν τῷ ὑπερῷον ὅπου κεχηνὸς
κάτσας βιζαβὶ καὶ ἀπενανδίας τῆς σκηνὸς
ἑώρακον πολλὰς γυνὰς ἡμιγυμνὰς χορεπτίνας,
τουθόπερ χυδαϊστὶ ἐμβαλαρίνας
ὀρχομένας μετὰ τῶν ἀνήρ των δραστηρίως
καὶ ἓν ἕτερον ὑπεριπατοῦντα ἐπὶ ροδίως
καὶ πίπθον καὶ ἆδον στενδορεί... εἰ... εἰ... ως.
Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἄλλον ψάλλοντα κατσικιστὶ
ἤγουν: φίτσι... τσίκου... λάουν-λάουν... τσίπ...
τὸ ὁποῖον [ρς.. σαπριστί..
καὶ διεκτραγῳδοῦντα τὸ μβιρμβιτανδίον.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Αὐτὴν τὴν φοράν.. τζῖφος! Καὶ διὰ νὰ ἐξηγοῦμαι περισσότερον συγκεκριμμένως: Ἂν ἦταν ἄλλου, κ. Βαρελᾶ, ἴσως νὰ τὸ ἐνέκρινα· ἐπειδὴ ὅμως εἶνε δικό σας κι' ἐπειδὴ σεῖς γράφετε καλό, ἔχω τὴν ἀξίωσιν νὰ μοῦ στείλετε κάτι καλλίτερον. Δὲν εἶνε ἄσχημο καθόλου τὸ δικό σας κ. Ἀνακτορικέ· ἔχει μάλιστα μερικὰ σημεῖα ἐξαιρετικῶς καλά· ἔτσι ὅμως, ὅπως εἶνε γραμμένο, φαίνεται σὰν νεκρολογία ἑνὸς ὡρισμένου κοριτσιοῦ, κι' ὄχι σὰν ἔργο φιλολογικό. Λυποῦμαι κ. Γ. Ἐλατ. ποὺ κοντὰ στὴς εὐχαριστίες μου γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, θὰ σὲ μαλώσω γιὰ τὴν ἀκαλαίσθητη γλῶσσα ποὺ μεταχειρίζεσαι· προφανῶς σ' ἔχουν παρασύρει καὶ σένα ἡ ἀσχημίες τῶν Νουμαδικῶν, ποὺ φαίνονται νὰ μὴν ἔχουν καθόλου αὐτὶ γιὰ νὰ γράφουν «θάρρη;» καὶ τόσες ἄλλες ἀηδίες· πρὸς θεοῦ! διόρθωσε τὴ γλῶσσα σου καὶ μὴν κατασκευάζῃς λέξεις, ποὺ χρειάζονται ὑπομνήματα γιὰ νὰ ἐξηγηθοῦν. Σεῖς, κ. Γ. Τουφεξ. ἄλλοτε μοῦ στέλλατε καλλίτερα ἔργα· γιατὶ αὐτὴ ἡ ντεκαντάνς; κουρασθήκατε κιόλας!. Ἐρρικάκι, σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὸ ἐπίγραμμα, προσπάθησε ὅμως νὰ γράψῃς καλλίτερα ποιήματα· ὅσο γιὰ τὴ «Λουκία» στεῖλε μού την πάλι, κι' ἂν ἐγκριθῇ... Σεῖς, κ. Ἰ. Νίκαιν. δείχνετε ἕνα τρυφερὸν αἴσθημα κι' ἔχετε κάτι νὰ πῆτε μὲ τὰ ποιήματά σας, δὲν τὰ καταφέρνετε ὅμως στὴν οἰκονομία τοῦ στίχου· εἰς τὸ «μία ψυχὴ ἀγγελικὴ ἕνα κορίτσι αἰθέριο» ὑπάρχουν τέσσαρες χασμῳδίες· τὰς βλέπετε; Τί νὰ σᾶς κάμω κ. Γ. Κασόλ., ποὺ δὲν μοῦ στέλλετε τίποτε καλὸ πρὸς δημοσίευσιν· αὐτὴ ἄλλως τε ἡ ὑπερπαραγωγὴ δὲν ἐννοεῖτε ὅτι σᾶς βλάπτει; ἐργασθῆτε, κοπιάσετε πολὺ εἰς ἕνα ποίημα, γιὰ νὰ βγῇ καλό. Αὐτὸ ποὺ μοῦ στείλατε κ. Ἰ. Γιαγιαν., δὲν εἶνε οὔτε ποίημα, οὔτε πεζόν, τί εἶνε; Τὸ τετράστιχό σας κ. Θ. Μπαγλαν, μοῦ φαίνεται πῶς τὸ ἔχω ἀκούσει νὰ τὸ τραγουδῇ ὁ Βλάμης. Εὐχαριστῶ πολύ, κ. Κατακτητά· γιατὶ ὅμως δὲν κοπιάζετε λίγο νὰ γράψετε ἕνα δικό σας ἔργο, παρὰ μοῦ στέλλετε τραγούδια τῆς καντάδας;

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Ἐξαιρετικῶς

τὴν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν

Σπήλιου Χαραμῆ

Μία ἐπὶ πλέον ἀπόδειξις, ἀλλ' ἐκ τῶν σημαντικωτέρων, ὅτι ἡ Ὀφθαλμολογικὴ Κλινικὴ τοῦ Ὀφθαλμολόγου **κ. Σπήλιου Χαραμῆ εἶνε ἡ τελειοτέρα Ὀφθαλμολογικὴ Κλινικὴ ἐν Ἀνατολῇ** καὶ ὅτι ὄχι μόνον ἡμέτεροι, ἀλλὰ καὶ ξένοι ἐπίσημοι τὸ ἐπιστοποίησαν, ὡς ὁ πρώην πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας κ. Γκυγεμαίν, ὁ Ἄγγλος Ναύαρχος κ. Μύρς, ὁ Πρέσβυς τῆς Ὀλλανδίας κ. Στροῦρλερ· πρὸς δὲ καὶ ἐκλεκτὰ μέλη ἐκ τῶν παρ' ἡμῖν ξένων Ἀποστολῶν, ὡς ὁ κατ' αὐτὰς πάσχων τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ θεραπευόμενος ἐν τῇ ὡς ἄνω Κλινικῇ. Διευθυντὴς τῆς Ἀγγλικῆς Ἀποστολῆς κ. Φρειδερεῖκος Λὸκ-Χαλλιντεῦ, ἐξαιρετικῶς τὴν Ὀφθαλμολογικὴν Κλινικὴν τοῦ κ. Σπήλιου Χαραμ. ἐξέλεξαν καὶ ἐκλέγουν πρὸς θεραπείαν των-ἡ

(4) ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ (1)

Η ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΜΕΝΗ ΔΑΚΤΥΛΟΓΡΑΦΟΣ

Δὲν ἦτο εἴκοσιν, ἦτο εἰκοσιὲξ πλέον ἐτῶν ὁ Πλάτων, κι' ἐν τούτοις δὲν εἶχε συναντήσει ἀκόμη τὴν ἀδελφὴν ψυχήν, ποὺ τοῦ ἔλειπεν.

***

Εἰς αὐτὴν τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τὸν ἐγνώρισεν ἡ Μάσιγκα.

Τὸν ἐχαιρετοῦσε μὲ καλωσύνην καὶ καταδεκτικότητα, ἡ εὐγενικὴ κοπέλλα, ὁσάκις, διὰ νὰ ζητήσῃ τὸν μπαμπᾶ της, ἢ νὰ πάρῃ κάτι, εἰσήρχετο εἰς τὸ γραφεῖον, ὅπου εἰργάζετο.

Καὶ ἦτο ἀπ' αὐτὴν ἡ πρώτη φορὰ κατὰ τὴν ὁποίαν ἤκουσε λόγον συμπαθείας ἀπὸ τὰ χείλη γυναικός.

Ἕνα ἀπόγευμα τὸν εἶδεν εἰς τὸ γραφεῖον του ἐξαιρετικὰ ὠχρόν. Καὶ ὅταν εἰς τὴν μετ' ἐνδιαφέροντος ἐρώτησίν της, ἀπήντησεν ὅτι δὲν ᾐσθάνετο τὸν ἑαυτόν του καλά, τὸν ἐβίασε σχεδὸν ν' ἀφήσῃ τὴν ἐργασίαν του καὶ νὰ πάγῃ νὰ ἡσυχάσῃ.

— Κι' ἂν εἶσθε κι' αὔριο ἀδιάθετος, μὴν ἔρθετε καθόλου. Θὰ πῶ ἐγὼ τοῦ μπαμπᾶ, κύριε Πλάτων, κι' ἂν ἔχῃ κανένα ἐπεῖγον γράμμα τοῦ τὸ γράφω ἐγώ. Ἂν ἀρρωστήσετε, θὰ λυπηθῶ τόσο, ὅσο κι' ἂν ἀρρωστοῦσε ὁ ἀδελφός μου, γιατί... σᾶς συμπαθήσαμε τόσο ὅλοι μας!....

***

«Σᾶς συμπαθήσαμε τόσο ὅλοι μας!....».

Τὰ εὐγενικὰ αὐτὰ λόγια, τὰ ὁποῖα διὰ πρώτην φορὰν εἰς τὴν ζωήν του ἤκουεν ἀπὸ στόμα ξένου ὁ Πλάτων, ἔναυλα τὰ εἶχεν εἰς τὴν ἀκοὴν καθ' ὅλην ἐκείνην τὴν νύκτα μέσα εἰς τὴν παραζάλην τοῦ πυρετοῦ, ὁ ὁποῖος κατέφλεγε τὸ μέτωπόν του. Καὶ τὴν χαραυγήν, ὅταν, ἐξηντλημένος ἀπὸ τὸν ὁλονύκτιον ἀναβρασμὸν τοῦ αἵματός του, ὠχρὸς καὶ περιλουόμενος ἀπὸ τὸν ἱδρῶτα, ἐβυθίσθη εἰς ἕνα χαῦνον ὕπνον, τὸ πνεῦμα του ἐπέταξε εἰς τὸ γραφεῖον του, διὰ νὰ ἴδῃ τὴν Μάσιγκαν, νὰ εἰσέρχεται ἀθόρυβα, μὲ τὸ κυματιστόν, ἀργὸν βάδισμά της, νὰ τὸν περιβάλλῃ μὲ τὸ βελούδινον βλέμμα της καὶ νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνῃ τοὺς γλυκεῖς ἐκείνους λόγους, οἱ ὁποῖοι τόσον βάλσαμον παρηγορίας εἰς τὴν πονεμένην του ψυχὴν ἐνεστάλαξαν. Ἀλλὰ μόνον νοερῶς ἐπεσκέφθη τὸ γραφεῖόν του. Τὸ σῶμά του, βασανιζόμενον ἀδιαλείπτως ἀπὸ τὸν πυρετόν, δὲν κατώρθωσε νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ ἔμεινε καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἑπομένην κατάκοιτος, μόνος μέσα ἐκεῖ εἰς τὸ ἐρημικὸν δωμάτιόν του, τὴν θλιβερὰν ἡσυχίαν τοῦ ὁποίου δὲν ἐτάρασσε παρὰ μόνον ἡ κατ' ἀραιὰ διαλείμματα ἐπίσκεψις τῆς σπιτονοικοκυρᾶς ἐμφανιζομένης εἰς τὴν πόρταν, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ μήπως ὁ ἄρρωστος ἤθελε τίποτε, καὶ σπευδούσης νὰ ἐξαφανισθῇ, διὰ νὰ τρέξῃ εἰς τὰς ἄλλας ἀσχολίας της.

***

Ὅταν καὶ τὴν μεθεπομένην ὁ Πλάτων δὲν ἐνεφανίσθη εἰς τὸ γραφεῖον, ὁ κ. Τώνης ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ. Εἰς τὸ τραπέζι εἶπε:

— Οὔτε σήμερα δὲν ἦλθε ὁ Δραλλινός. Περίεργον! Θὰ πῇ πῶς εἶνε σοβαρὰ ἄρρωστος!

— Τὸ καϋμένο τὸ παιδί! εἶπεν ἡ κ. Τώνη.

— Καὶ εἶνε μοναχός του στὸν κόσμο! Ποιὸς ξέρει ἂν θἄχῃ κανέναν νὰ τὸν περιποιηθῇ, συνεπλήρωσεν ἡ Σόνια.

— Πρέπει χωρὶς ἄλλο νὰ πᾶμε νὰ τὸν ἰδοῦμε τὸν κύριο Πλάτωνα, συνεπέρανεν ἡ Μάσιγκα. Τὸ ἀπόγευμα θὰ πάρω τὸ γιατρό μας καὶ θὰ πᾶμε μαζὶ σπίτι του....

— Ναι.. ναί! τὸ δυστυχισμένο ἐπεδοκίμασαν ὅλοι.

Καὶ πράγματι τὸ ἀπόγευμα ἡ Μάσιγκα, μ' ἕνα μπουκέτο μενεξέδες, κι' ἕνα φάκελλον εἰς τὸ τσαντάκι μὲ χαρτονομίσματα, τὰ ὁποῖα τῆς ἔδωκεν ὁ πατέρας της, νὰ τ' ἀφήσῃ εἰς τὸν ἄρρωστον, διότι πιθανὸν νὰ εἶχε ἀνάγκην, κατηυθύνετο ἐφ' ἁμάξης μετὰ τοῦ οἰκογενειακοῦ των ἰατροῦ πρὸς τὴν συνοικίαν ὅπου διέμενεν ὁ Δραλλινὸς καὶ μετ' ὀλίγον ἔκρουε τὴν πόρταν τοῦ δωματίου του.

Ὅταν δ' ἡ γαληνία μορφή της ἐπεφάνη εἰς τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας, ὁ Πλάτων ἐνόμισεν ὅτι τὸ δωμάτιόν του κατεπλημμυρίσθη ἀπὸ ἕνα γλυκὺ φῶς καὶ προσεπάθησε ν' ἀνασηκωθῇ ἐπὶ τῆς κλίνης του.

— Τί καλὴ ποὺ εἶσθε νὰ ἔλθετε! ἐψιθύρισε μὲ φωνὴν ἠλλοιωμένην ἀπὸ τὴν συγκίνησιν.

— Ἦταν ὑποχρέωσίς μου, κύριε Πλάτων. Μπορούσαμε νὰ σᾶς ἀφήσωμ' ἔτσι, μόνος κι' ἄρρωστος καθὼς εἶσθε!

Ὁ ἰατρὸς ἐξήτασε τὸν ἀσθενῆ καὶ εἶπεν ὅτι ὑποφέρει ἀπὸ μίαν ἐλαφρὰν μορφὴν κοιλιακοῦ τύφου, ὁ ὁποῖος ἐνδημεῖ σχεδὸν εἰς τὰς Ἀθήνας. Δὲν ἦτο τίποτε σοβαρόν, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐκεῖ ὅπου εὑρίσκετο δὲν εἶχε τὰ μέσα, ποὺ ἐχρειάζοντο, ἔπρεπε νὰ μεταφερθῇ εἰς ἕνα νοσοκομεῖον, ὅπου, μὲ τὴν ἐπίβλεψιν τῶν ἰατρῶν καὶ τὴν περιποίησιν τῶν νοσοκόμων, θὰ ἐγίνετο γρηγορώτερα καλά.

Ὁ ἰατρὸς ἔφυγε καὶ ἡ Μάσιγκα ἔμεινεν. Ἐτακτοποίησε τὰ κουτιὰ καὶ τὰ μπουκαλάκια μὲ τὰ φάρμακα, ποὺ ἦσαν ἐπάνω εἰς τὸ κομμοδῖνο, ἔβαλε τοὺς μενεξέδες εἰς ἕνα ποτῆρι, ἄνοιξε λίγο τὸ παράθυρο, διὰ ν' ἀνανεωθῇ ὁ ἀέρας, τοῦ ἐζέστανε λίγο γάλα εἰς τὸ καμινέτο, καὶ τοῦ ἐκράτησε συντροφιὰ ἕως τὸ σούρουπο. Ὁ Πλάτων παρηκολούθει ὅλας τὰς κινήσεις της μὲ τὸ βλέμμα ὑγρὸν ἀπὸ εὐγνωμοσύνην. Καὶ ὅταν ἡ Μάσιγκα, ἄναψε τὴν λάμπαν του, τοῦ ὑπεσχέθη ὅτι τὴν ἐπομένην θὰ παρήγγελλε νὰ κρατηθῇ ἕνα κρεββάτι εἰς τὸν «Εὐαγγελισμὸν» καὶ τὸν ἐκαληνύκτισε, ὁ ἄρρωστος προσεπάθησε νὰ ψελλίσῃ μερικὰς λέξεις εὐχαριστίας, αἱ ὁποῖαι ὅμως ἐλάχιστα ἀπὸ τὰ συναισθήματα ποὺ ὤγκωναν τὸ στῆθος του κατώρθωσαν νὰ ἐξωτερικεύσουν....

Τὴν ἐπαύριον ὁ Πλάτων Δραλλινὸς μετεφέρετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας ἐδέχετο τὴν ἐπίσκεψιν τῆς Μάσιγκας. Καὶ κάθε ἀπόγευμα, ἐφ' ὅσον παρετάθη ἡ ἀσθένειά του διάστημα, ἡ εὐγενικὴ κόρη παρεστέκετο ὡς φύλαξ ἄγγελος παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, καὶ μέσα εἰς τὴν ἀπέραντον ἐκείνην αἴθουσαν — τὴν ἀχανῆ τοῦ πόνου ἔρημον, θὰ ἔλεγε κανεὶς — ὁ Πλάτων εὕρισκε τὴν ὄασιν τῶν ματιῶν τῆς Μάσιγκας, διὰ ν' ἀναπαύῃ τὰ βλέμματά του. Τοῦ ἐπήγαινε τακτικὰ ἄνθη καὶ βιβλία, διὰ νὰ τὰ διαβάζῃ κατὰ τὰς μονοτόνους ὥρας τοῦ νοσοκομείου....

***

Ὅταν ὁ Πλάτων Δραλλινὸς διὰ πρώτην φοράν, μετ' ἀπουσίαν ἑνὸς μηνός, ἐπανήρχετο εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὅλη ἡ οἰκογένεια Τώνη τὸν ὑπεδέχθη μὲ συμπάθειαν καὶ χαράν. Καὶ ὅταν τὴν πρώτην ἐκείνην ἡμέραν τῆς ἐπανόδου του, ἡ Μάσιγκα εἰσῆλθεν, ὅπως ἄλλοτε εἰς τὸ γραφεῖόν του καὶ εἰς τὴν καλημέραν της ἐπρόσθεσε: «μπράβο! Τώρα εἶσθε ἐντελῶς καλά», ὁ Πλάτων ἠθέλησε νὰ ριφθῇ εἰς τὰ γόνατα ἐνώπιόν της καὶ νὰ βρέξῃ τὰ χέρια της μὲ τὰ δάκρυά του καὶ μὲ τὰ χείλη του. Ἀλλ' ἤξευρεν ὅτι ἡ μεγαλόψυχη νέα θὰ ἐστενοχωρεῖτο ἀπὸ τὴν ἐκδήλωσιν αὐτήν, θὰ ἐστενοχωρεῖτο διότι ἡ εὐγενὴς ψυχή της δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ τὸν ἄλλον ταπεινούμενον ἐνώπιόν της. Καὶ συνεκράτησε τὴν ὁρμέμφυτον αὐτὴν κίνησιν καὶ ἠρκέσθη νὰ τῆς εἴπῃ: — Δεσποινὶς Μάσιγκα τὰ λόγια ποὺ μεταχειρίζονται ὅλοι ἐκφράζουν τὰ κοινὰ συναισθήματα, ἐκεῖνα ὅπου μποροῦμε νὰ δοκιμάσουμε ὅλοι μας. Ὅ,τι ἐκάματε σεῖς γιὰ μένα εἶνε ἀνώτερον κάθε λόγου, κι' ὅ,τι μ' ἐκάματε νὰ αἰσθανθῶ γι' αὐτὸ φοβοῦμαι ὅτι μὲ κανέναν τρόπο δὲν θὰ κατορθώσω νὰ τὸ ἐκφράσω.

Ἡ Μάσιγκα διεμαρτυρήθη μ' ἕνα βιασμένο γέλοιο, κι ἔσπευσε νὰ ἐξέλθῃ, διότι δὲν ἤθελε νὰ τὸν βλέπῃ εἰς αὐτὴν τὴν δύσκολον θέσιν.

Ὡς τόσον ὁ Πλάτων εἶχεν εἴπῃ τὴν ἀλήθειαν. Ἕνα αἴσθημα ἀτελευτήτου, ἀνεκφράστου εὐγνωμοσύνης, τῆς εὐγνωμοσύνης ἐκείνης τῆς ζωώδους, ἣν ἐξ ἐνστίκτου δοκιμάζομεν ὅλοι πρὸς τὸν σωτῆρα τῆς ζωῆς μας, καὶ ἓν αἴσθημα ἀφοσιώσεως τυφλῆς, ἀπεριορίστου, ἀπροσμετρήτου, ἐφούσκωναν ἀνὰ πᾶν δευτερόλεπτον τὸ στῆθος του, ἀλλ' ἔμεναν ἐκεῖ βουβά, συγκρατημένα, χωρὶς ποτὲ νὰ ἐξωτερικεύωνται τὰ αἰσθήματα αὐτὰ παρὰ διὰ τοῦ βλέμματος, τοῦ ἀπαραμίλλου αὐτοῦ ἑρμηνέως τῆς ἐσωτερικῆς φωνῆς τῆς ψυχῆς μας. Καὶ κοντὰ εἰς αὐτά, ἕνα ἄλλο αἴσθημα, ὑπέρτερον, ἰδανικώτερον ἐδόνιζεν εἰς ταχεῖς παλμοὺς τὴν καρδιάν του ὁσάκις συνηντῶντο. Ἦτον ὁ Ἔρως;....

Τί τὸ ἄπορον ἂν ὁ Πλάτων Δραλλινός, ὁ πληβεῖος, ὁ μισθωτὸς ὑπάλληλος, ὁ ὑφιστάμενος εἶχεν ἐρωτευθῇ τὴν Μάσιγκα Τώνη, τὸν εὐγενῆ καὶ ἀριστοκρατικὸν βλαστὸν τοῦ πλουσίου ραντιέρη καὶ προϊσταμένου του;

Ἡ καρδιὰ οὐδέποτε ἐγνώρισε κοινωνικὰς διακρίσεις ἢ φυλετικὰς διαιρέσεις. Ἡ καρδία δὲν ἔχει σύνορα.... Εἶνε ἀπέραντος ὡς ὁ ἀτέρμων ὠκεανός, καὶ τὰ πλάσματά της ἀσύλληπτα, ὡς ὁ ἄϋλος αἰθήρ.... Καὶ τὸ γέννημα αὐτῆς, ὁ Ἔρως, μεταρσιώνει τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὸ ἄπειρον, ἐξομοιώνει τοὺς θνητοὺς πρὸς τοὺς ἀθανάτους θεούς, ἐξιδανικεύει τὴν ὕλην εἰς πνεῦμα.... Ὁ Ἔρως εἶνε ὁ ἀσπασμὸς ὄχι τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὰ ἄστρα, διότι ἐξακοντίζει τὸν ἄνθρωπον μέχρι τοῦ κόσμου τῶν ἀστέρων ὁ Ἔρως ὁ ἰσοπεδωτὴς τοῦ Σύμπαντος εἶνε... (Ἀκολουθεῖ)

Τα Ραβασάκια του Μητρούση

Περδίκω μ' π'λί μ'

Χιρέτα μ' τοὺν πλάτανου κὶ Νικουλὸ καρτέρα, κι' ἂν δὲ σ' ἀρέσ' οὐ Νικουλὸς καρτέρα τοὺ Μητρούσ'... Μ' ὅσου κὶ νὰν τοὺν ἀκαρτιρᾶς, οὐρὴ χαντακουμέν', θὰ μπιζιρίῃς κανιὰ βουλά, γιατὶ μαθὲς οὐ Μήτρους σ' πάει καλλιά τ' πιά κὶ καλὰ θὰ κάν'ς νὰν τοὺν ξιγράψ ἀπ' τὰ τιφτέρια σ' τοὺ δόλιουν! Σ'κουτὸν θὰν τοὺν πᾶν οἱ διμόν' στ'ν κόλασ' κι'ούλουσούμπ'τουν μέσα στὰ καζάνια, ἀπ' βράζ' ἡ πίσσα κὶ τοὺ κατράμ' θὰν τούνε ρίξ'νι. Ἡ μαύρη γῆς θὰ περιλάβ' τοὺ κουρμάκι μ' κι' ἄλυουτου θὰν τοὺ ξιράσ' μάτα πίσου νὰ γκιζιράου σὰν ξουτ'κὸ κὶ σὰ βουρκόλακας κὶ σὰν τ'ν ἄδ'κη κατάρα στὰ μουνουπάτια κὶ στὰ στινὰ κὶ ἀνάπαψ' πουτὲς δὲ θὰ νἄβρου

Ἥμαρτουν, οὐρὴ κατακαϋμέν' Περδικοῦλα μ', ἥμαρτουν ἰν τοὺ οὐρανῷ κὶ ἰπὶν τ'ς γῆς κὶ μέσα στ'ν κάμερή μ', κὶ γιὰ δαύτου στὰ λιέου αὐτίνα Κουλάστ'κα δίχους νὰν τοὺ πάρου χαμπέρ', γιατὶ μαθὲς μέσα σὶ τούτ' τ'ν τρισκαταραμέν' Πουλιτεία τ' Σαϊτάν' τ' κουλουβιλόν', ἄθελά τ' κουλάζιτι οὐ πᾶσα ἕνας χ'στιανὸς τ' Θεοῦ κὶ τ'ς Παναΐας. Τὰ Σόδαμα κὶ τὰ Γόμαρα ἰδῶ στ'ν Ἀνθήνα εἶνι τα κὶ πῦρ κὶ λάβα, λάδ' ζιματ'στὸ κὶ κάρβ'νου ἀναμμένου θὰ ρίξ' οὐ Θειούλ'ς οὐ Πανταδύναμους νὰ μᾶς κατακάψ' ὑλ'νούς, σερν'κοὶ κὶ θηλ'κοὶ κι' οὐδέτερ' κὶ μάειδι ρ'θοῦν' δὲ θ' ἀπουμεῖν' ἀπού μᾶς οὔδι γιὰ σπόρου.

Μ' δὲν ἔφτιξα ἰγὼ οὐ δόλιους, οὐρὴ μανίτσα μ', μὰ τοὺν Ἅη-Σκάθαρου σ' λιέου, οὐ Σανανᾶς ἀπατός τ' ἦρθι χαλιεύοντας γιὰ τ'ν ἁμαρτία προυψὲ τοὺ γιόμμα ἀπ' εἶχα στρουθῇ κατὰ ῆς στ'ν κάμερή μ' κὶ πέτσουνα τ'ν κατακαϋμέν' τ' κουραμάννα μὶ κάτ' ἰληὲς ἀπ' μ' πέρ'σσεψαν ἀπ' τοὺ συσσίντιου. Κι' ἀδ' ἰκεῖ ἀπ' μαλλιοτραβιόμ'νε νὰ μασσήσου νιὰν ἀγκουνή, ἀνοίγ' ἡ πόρτα κὶ μπαίν' μέσα νιὰ γ'ναῖκα, θιόρατ' κὶ τιτράπαχ' σὰ θουρακουτὸ ἀν'χτῆς θαλάης. Πάταϊ κι' ἔτριμι τοὺ πάτουμα σὰν κὶ νὰ τοὔειχι πιάκ' σεισμός, ἔκραινε κὶ μπουμπούν'ζι, ἔρρ'χνι τ' ματιά τ'ς κι' ἄστραφτι κὶ μῶκιγι τὰ φυλλουκάρδια μ'.

— «Κύργιε λέησον! εἶπα Τ' εἶσι σύ, οὐρή; «— Γ'ναῖκα, μ' λιέει». «— Σπουλάτ' ἀπ' μ' τοὔειπις, γιατὶ θὰ σὶ πέρναγα γιὰ γιλάδα μ' αὐτίνα τὰ μαστάργια πὤχ'ς». «— Εἶμι παραμάννα γλιέπ'ς, μ' λιέει, ντρουπαλά». «— Χαρὰ στοὺ β'ζασταροῦδ' ἀπ' β'ζαίν'ς, τ'ς κάνου. Κὶ τί ἄλλου εἶσι;» «Εἶμι κι' ἀδιρφὴ τ'ς σπιτουν'κουκερᾶς σ' κι' ἦρθα νὰ σᾶς γνουρίσου». «— Καλὰ ἔκανις: Πῶς πᾶν οἱ δ'λειὲς;» «— Καλά. Σεῖς τί κάνετε;» «— Τρώου ψουμί, δὲ γλιέπ'ς;» «Ξερὸ ψωμὶ κι' ἐληές; Νηστέβετε;» «— Μ' Σαρακουστὴ πρᾶμμα εἶνι κὶ θὰ μὴ ν'στέψου!» «— Δὲ βαρυέστε. Τώρα ὅλοι ἀρταίνονται». «— Οὐ πᾶσα ἕκαστους μὶ τὰ μυαλά τ' κὶ γὼ μὶ τὰ θ'κά μ'. Κι' ἂν μοὔρθις ἰδῶ γιὰ νὰ μὶ κολάῃς, φεῦγα γιὰ νὰ μὴ σὶ πάρου μὶ τοὺ κουνιόξ'λου».» «— Ὄχι, μ' λιέει, μιὰ χάρη ἦρθα νὰ σοῦ ζητήσω». «— Μαναχὰ δαν'κὰ νὰ μὴ μ' χαλιέβ'ς, κι' ὅ,τ' ἄλλου θέλ'ς ἰδῶ εἶμι».

Στ'ν ἀρχὴ κουντουστέκουνταν κὶ ξιροκοκκίν'ζι, σὰν κὶ νὰν τρέπουνταν νὰ μ'πῇ τὶ χάλιεβι. Τέλους μὶ τὰ πουλλὰ μ'τοὔειπι. Κὶ τί μοὔειπι οὐρὴ καψουπερδίκου μ'; Ποιανοῦ νὰν τοὺ εἰποῦ κὶ τίνους νὰν τοὺ μουλοήσου;... Ἰμπ'δής, λιέει, τώρα κουντὰ δὲν εἶχι κάνα κούτσ'κου νὰ β'ζαίνει, ἦρθαν κὶ φούσκουσαν κὶ παραβάραιναν τὰ μαστάρια τ'ς, κὶ ἤθιλε, λιέει ἡ θειουμπαίχτ'σα, νὰν τ'ς τ' ἀλαφρώσου ἰγώ!

— Κὶ σὶ μένα ἦρθις, οὐρὲ δαίμουνα, νὰ σ' ἀρμέξου! τ'ς λιέου.

Μ' αὐτίν' βύζαμμα κι' ὄχι ἄρμεγμα ἤθιλι. Κὶ ξαπουλάει ὄξου ἀπ' τοὺ κάμ'σό της τὰ δυὸ τ'ς τουπουμαχικὰ κι' ἔρχιτι σ'μά μ', κὶ θάμπουσαν τὰ μάτια μ' κὶ σβούρ'σι τοὺ μιλό μ' κι' ἀπέκει κὶ πέρα μὴν τὰ ρουτᾶς μπιτ οὐλότιλα τοὺ τί ἔπαθα...' Ἀνθρώπ'νου γάλα ἔπγα οὐ ἔρμους κὶ τρία μιρόν'χτα τώρα τρίβου μὶ πουτάσσα τ' γλῶσσα κὶ κάνου γαργάρα μ' ἀλ'σίβα γιὰ νὰ μ' φύγ' ἡ μυρουδιά, νὰ πάου νὰ ματαλάβου κὶ νὰ πάρου σχώργιου.

Ταῦτα κὶ μένου κὶ σ'μπάθα μι

Μήτρους Κουρ'νόγαλους

ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

Τα Καλλιτερα Διηγηματα

Ἡ σειρῆνα

Marcel Boulenger

Τίποτε, μὰ τίποτε δὲν ἔδειχνε πῶς ἡ ἀκρογιαλιὰ ἐκείνη τῆς Βρεττάνης ἦταν μαγεμμένη καὶ τίποτε σ' αὐτὴν δὲν ἦταν ποὺ νὰ θυμίζῃ τὴς νεραῖδες καὶ τοὺς τρίτωνας. Καὶ μόνον ἕνα ἦταν βέβαιο, τόσο ποὺ κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τ' ἀρνηθῇ: Πῶς κάθε βράδυ, ἀπὸ τὰς ἐννέα ἕως τὰς δέκα ἡ ὥρα, ἕνα τραγοῦδι γλυκό, ὑπέργειο, μαγικὸ ἀκουγόταν πότε δῶ καὶ πότε κεῖ, πάντα ἀπὸ ἕνα σημεῖο τῆς ἀκρογιαλιᾶς ἔρημο κι' ἀπόμακρο. Καὶ πάντα τὴν ὥρα ἐκείνη μιὰ γυναίκεια φωνή, λιγωμένη, λαχταριστή, γεμάτη αἴσθημα καὶ μελωδία ξέχυνε τὴς γλυκειὲς νότες της καὶ τὴς χυτές της τρίλλιες στὴν γαληνεμμένην ἀτμόσφαιρα τ' ἀκρογιαλιοῦ. Ὅλοι ξεπετιοῦνταν στὰ μπαλκόνια ν' ἀκούσουν, κι' ὅταν τὸ τραγοῦδι ἀπαλόσβυνε μακρόσυρτα, λυπητερά, ὅλοι κι' ὅλα, ἄνθρωποι καὶ θάλασσα, δένδρα καὶ πουλιὰ σώπαιναν, βυθισμένα στὴν ἔκστασι τῆς θεϊκῆς ἁρμονίας τοῦ τραγουδιοῦ. Καὶ δὲν ἔμεν' ἀμφιβολία: ἡ ἀκρογιαλιὰ μαγεμμένη ἦταν καὶ κάποια σειρῆνα τραγουδοῦσε· ὅμως πάντα ἡ ἴδια, κάθε βράδυ.

Σκανδαλισμένος ἀπ' τὸ μυστήριο κάποιος περίεργος προχωροῦσε πρὸς τὸ μέρος, ὅπου ἀκουγόταν τὸ τραγοῦδι· κι' ὄχι ἕνας μονάχα· εἴκοσι, τριάντα ἄλλοι, μὲ τὴν ἴδια σκέψι προχωροῦσαν σκόρπια πρὸς τὴν ξωτική φωνή. Κι' ὅταν, ὅπως πάντα, τὸ τραγοῦδι σταματοῦσε, πρὶν προφθάσουν τίποτε ν' ἀνακαλύψουν, πέφταν ὁ ἕνας πάνω στὸν ἄλλον μέσα στὸ σκοτάδι κι' ἀναγνωρίζουνταν μ' ἔκπληξι.

— Ἄ, σεῖς εἴσθε, ἀγαπητέ μου; Καὶ σεῖς γιὰ τὴ σειρῆνα;

— Μοῦ φαίνεται πῶς κανένας μας δὲν θὰ τὴν βρῇ ποτέ!

Κι' ὅλοι οἱ παραθερίζοντες γύριζαν στὸ μικρὸ ξενοδοχεῖο ἀπογοητευμένοι.

Ὡς τόσο ὁ Σέσιλ Μπάξτερ, ἕνας νέος Ἀμερικάνος, ἠμπόρεσε νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριο. Μίαν ἥσυχη νύχτα, γυρίζοντας ἀπὸ τὸν μακρυνόν του περίπατον, ἄκουσε ξαφνικὰ τὸ τραγοῦδι τῆς σειρῆνας ν' ἀρχίζῃ κάπου ἐκεῖ στοὺς βράχους, πολὺ κοντά του. Κι' ἀθόρυβα προχωρεῖ, σέρνεται σχεδὸν γιὰ νὰ φθάσῃ πιὸ κοντά. Μιὰ πέτρα ποὺ κύλισε κάτω ἀπ' τὸ πόδι του, τὸν προδίδει. Τὸ τραγοῦδι παύει ἀπότομα καὶ δυὸ μισοπνιγμένα γέλοια ξεσποῦν πίσω ἀπ' τὸ βράχο. Ὁ Σέσιλ διακρίνει δυὸ γυναικεῖες σιλουέττες, ποὺ προσπαθοῦν νὰ κρυφθοῦν, πηδᾶ κι' ἁρπάζει τὴ μιὰ ἀπὸ τὸ χέρι: — Ἄ, ἐπὶ τέλους, σὲ κρατῶ!

— Μά, κύριε, δὲν εἴσθε καθόλου εὐγενής... Ἀφῆστε με, σᾶς παρακαλῶ.

— Ὄχι, προτοῦ ἰδῶ ποιὰ εἴσθε.

Καὶ προσπαθοῦσε ν' ἀνάψῃ τὸ κλεφτοφάναρό του, γιὰ νὰ φωτίσῃ τὸ πρόσωπό της. Ἡ σκηνὴ δὲν ἦταν καθόλου ἱπποτική. Ἡ ἄλλη κυρία, κάπως χονδροκαμωμένη κι' ἡλικιωμένη, ἐπενέβη: — Ἐλᾶτε, κύριε, φθάνει! Τὸ ἀστεῖο διαρκεῖ πολύ...

— Θέλω νὰ μάθω...

— Καὶ σεῖς ποιὸς εἴσθε, ποὺ θέλετε νὰ μάθετε;

— Ὁ Σέσιλ Μπάξτερ.

— Ἄ, ὁ ἰδιοκτήτης τῆς ὡραίας θαλαμηγοῦ; Λοιπόν, κύριέ μου, κρατεῖτε τὸ χέρι τῆς δεσποινίδος Ἐβελίνας Πιλούλ, μὲ τὴν ὁποίαν συναντᾶσθε κάθε μέρα στὰ μπάνια, καὶ σᾶς μιλεῖ αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἡ παιδαγωγός της. Νομίζω τώρα ὅτι μπορεῖτε νὰ φερθῆτε εὐγενέστερα.

— Ναί...ναί... παρντόν! Κι' ὁ Σέσιλ Μπάξτερ προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογηθῇ μὲ λόγια μασημένα...

Ἀπὸ τὴ νύχτα ἐκείνη ἡ ἀκρογιαλιὰ ἔπαυσε νἆνε μαγεμμένη. Τὸ μυστήριο ξεδιαλύθηκε κ' ἡ σειρῆνα βουβάθηκε. Δὲν ἔμενε πιὰ παρὰ ἡ Ἐβελίνα Πιλούλ, μικρὸ πρᾶγμα ἀλήθεια... Μεγάλο ὅμως γιὰ τὸν Σέσιλ Μπάξτερ ποὺ τὴν ἀγάπησε τρελλά, ἢ μᾶλλον τὴ φωνή της ἀγάπησε.

— Σᾶς λατρεύω!... Πότε θὰ ξανακούσω τὴ μαγικὴ φωνή σας;

— Ὅταν πεισθῶ ὅτι λατρεύετε ἐμένα κι' ὄχι τὴ φωνή μου.

— Θὰ πεισθῆτε.

Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγες μέρες ὁ Σέσιλ Μπάξτερ ζητοῦσε ἐπισήμως ἀπὸ τὸν κ. Πιλούλ, ἔμπορον, τὴν χεῖρα τῆς θυγατέρας του. Ὁ κ. Πιλοὺλ δέχθηκε ἀμέσως, γιατὶ ὁ Σέσιλ Μπάξτερ, ἦταν γυιὸς ἑνὸς ἀπὸ τοὺς πλουσιωτέρους Ἀμερικάνους. Ὁ γάμος ἔγινε μὲ τὴ μεγαλείτερη μεγαλοπρέπεια. Κι' ὁ Σέσιλ τὴν ἴδια βραδυά, μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, ζήτησε ἀπ' τὴ γυναῖκα του νὰ τραγουδήσῃ.

— Θέλω ν' ἀκούσω πάλι τὸ οὐράνιο ἐκεῖνο τραγοῦδι, τῆς εἶπε.

— Μιὰ στιγμὴ καὶ θὰ τ' ἀκούσῃς.

Καὶ ἡ κ. Μπάξτερ κτύπησε τὸ κουδοῦνι. Ἡ κοντόχονδρη, ἄσχημη, ἄνοστη, μὲ τὸ πρόσωπο ρυτιδωμένο καὶ κατακόκκινο σὰν τοῦ μπεκρῆ, μὲ τὰ μαλλιὰ σὰν στουπί, μὲ τὰ φρύδια κατσουφιασμένα καὶ τὰ χείλια παχειά, ὑγρά, Ἄννα, ἡ παιδαγωγὸς τῆς Ἐβελίνας, φάνηκε στὴν πόρτα, ἄνοιξε τὸ στόμα της κ' ἡ φωνὴ τῆς σειρῆνας, ἡ ἴδια ἁπαλὴ καὶ μελωδικὴ φωνή, ποὺ βύθιζε σ' ἔκστασι τὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ γαλήνευε τὴ θάλασσα, ἡ ἴδια ἐκείνη φωνὴ ξεχύθηκε γλυκειά, κρουστάλλινη, χαϊδευτικὴ ἀπὸ τὸ στόμα τῆς ἄσχημης παιδαγωγοῦ...

...Τὴν ἄλλη μέρα, πρωὶ πρωί, ὁ Σέσιλ ἔφευγε γιὰ τὴν Ἀμερική. Καὶ τώρα τὸ ζεῦγος Μπάξτερ εἶνε χωρισμένο. (Μετ. *Κ. Τρικογλίδη*)

Ξενα Ρομαντζα (33)

Ἐξομολόγησις ἐραστοῦ

Τοῦ *Μαρσὲλ Πρεβὼ*

Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω πάλι τὸν ἑαυτό μου νὰ δρασκελίζῃ τὸ δωμάτιο, σὰν ἕνα ζῶον στὸ κλουβί, ποὺ ἐξαγριώνεται ἀνάμεσα στὲς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος καὶ τὲς πίκρες τοῦ παρόντος. Ἔνοιωθα πῶς κάθε δευτερόλεπτο ἄνοιγε πλατύτερο τὸ χαντάκι ποὺ μὲ χώριζε πιὰ ἀπ' τὴ λατρευμένη, τ' ἄνοιγε καὶ τ' ἅπλωνε ὡς ποὺ νὰ καταντήσῃ ἄβυσσος.

Ναί, ἔπρεπε νὰ τ' ὁμολογήσω, τώρα πιὰ δὲν ἀπέμενε σχεδὸν τίποτε ἀπὸ τὴν ἤρεμην καὶ θαυμαστὴν ἐκείνην ἐπικοινωνία τῶν ψυχῶν μας, ποὺ εἴχαμ' ἕως τώρα γνωρίσει. Εἴμεθα καταδικασμένοι νὰ μὴ δοκιμάσουμε ποτὲ ξανὰ τὴν ἀδελφικὴ κι' ἀθῶα ἐκείνην τρυφερότητα;

Πέρασα σκληρές ἡμέρες καὶ νύκτες ἀπὸ τότε. Μετὰ ἀπὸ κάθε συνάντησί μας, ἐννοοῦσα ὅτι ἡ φιλία μας λιγόστευε, κι' ἡ ἀνάγκη νὰ σφιχθοῦμε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ ἄλλου αὔξαινε. Ὡς τόσο ὁ πόθος δὲν μ' εἶχε κυριεύσει. Σκεπτόμουν ὅτι ἐκεῖνο ποὺ ἀγαποῦσα στὴ Βαλεντίνα, ἦταν ἀκριβῶς ἡ φυσική της ἀκεραιότης, ἡ τιμιότης τοῦ χαρακτῆρος της· κι' ἤθελα νὰ συντρίψω τὸ ἀγαπημένο μου εἴδωλο, ἤθελα νὰ τὸ κάμω ὅμοιο μὲ τὲς ἄλλες γυναῖκες! Ὄχι! Ἀσφαλῶς δὲν θὰ τὸ ἔκαμνα αὐτό! Ἄλλες πάλι στιγμές, τὲς κακὲς στιγμὲς ποὺ ἡ σάρκα ἐπαναστατεῖ ἐναντίον τῆς ψυχῆς, ἔλεγα πῶς ἦταν τρέλλα ν' ἀγαπῶ τὴν Βαλεντίνα διαφορετικὰ ἀπ' ὅ,τι ἀγαπιοῦνται οἱ ἄλλοι ἐρασταί. Καὶ προσπαθοῦσα νὰ φαντασθῶ τὴ σκηνὴ ποὺ θὰ πήγαινα ἀπότομα κοντά της, θὰ τὴν τραβοῦσα στὴν ἀγκαλιά μου καὶ θὰ τὴν ἐσκέπαζα μὲ τὰ φιλιά μου. Ἄλλοτε πάλι ἡ εἰκόνα τῆς Μαρίας-Τερέζας ἐρχόταν στὸ μυαλό μου, προσπαθῶντας νὰ διώξῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τῆς Βαλεντίνας τὴν εἰκόνα.

Δυὸ ἑβδομάδες πέρασαν ἔτσι. Σιγὰ-σιγὰ ἡ συναντήσεις μας μᾶς στενοχωροῦσαν τόσο, ποὺ ἀποφασίσαμε νὰ μένωμε ὅσο μπορούσαμε λιγώτερο ἐντελῶς μόνοι. Ἔρριψα ἕνα πρωῒ τὴν ἰδέα νὰ κάνωμε ἱππευτικὲς ἐκδρομές, τὴν δέχθηκε, κι' ἀπὸ τὴν ἄλλη μέρα ἀρχίσαμε. Ὁ δροσερὸς ἀέρας τῆς ἐξοχῆς ποὺ μᾶς μαστίγωνε τὰ πρόσωπα κατηύναζε τὴν ταραχὴ τῶν ψυχῶν μας, κι' ἐπανευρίσκαμε τὴν πρώτη μας γαλήνη. Ἄλλοτε πάλι, ὅταν, κουρασμένοι ἀπὸ τὸ δρόμο, καθίζαμε στὴ σκιὰ ἑνὸς δένδρου, γιὰ ν' ἀναπαυθοῦμε, ὁ πόθος τῆς σαρκὸς μᾶς ἐπλημμύριζε. Καὶ τότε ἔσφιγγα στὸ στῆθος μου τ' ἀναγερτὸ κορμὶ τῆς πολυαγαπημένης μου, ἀπαλοχάϊδευα μὲ τὰ χείλη μου τὰ μάγουλά της, τὸ μέτωπο, τὰ βλέφαρά της — καὶ μόνο τὸ στόμα της ἀπέφευγα, ποὺ ὡς τόσο μ' ἐτραβοῦσε πιότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Πῶς ἡ καρδιὰ ἑνὸς ἀνδρὸς μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ σὲ τέτοιους κλονισμούς, δίχως νὰ συντριβῇ;

Μ' ὅλες τὲς προσπάθειές μας, μ' ὅλες τὲς ἀποφάσεις μας καὶ τοὺς ἀγῶνας μας κυλούσαμε λίγο λίγο πρὸς τὸ μοιραῖον τέρμα. Δὲν εἴχαμε παρὰ μιὰ σκέψι: τὴν πτῶσι ποὺ μᾶς ἀπειλοῦσε· καὶ μιὰ θέλησι: ν' ἀπαλλαγοῦμε ἀπ' αὐτὴν τὴ σκέψι. Ἠξεύραμε πῶς ἀρκοῦσε μιὰ στιγμὴ γιὰ νὰ χαθοῦμε καὶ φοβώμαστε ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Μέσα σ' αὐτὴν τὴν ἀγωνία βρισκόμαστε, ὅταν ἔλαβα μιὰ ἐπιστολὴ ἀπ' τὸ Παρίσι. Γνώρισα τὸν χαρακτῆρα τοῦ ντὲ Μαλζὲρ καὶ μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν ἔσχισα τὸ φάκελλο. Νά τί διάβασα: «Ἡ Μοῖρα μᾶς ἔπληξε σκληρὰ καὶ τοὺς δυὸ παιδί μου. Ἡ Μαρία-Τερέζα, τῆς ὁποίας ἡ ὑγεία δὲ ἔπαυσε νὰ κλονίζεται ἀπὸ ἑνὸς ἔτους, εἶνε τώρα βαρειὰ ἄρρωστη. Μοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ σὲ ἰδῇ. Κάθε μνησικακία πνίγεται στὴν ἀγωνίαν ποὺ βρίσκομαι. Ἐννοῶ ὅτι δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα ν' ἀρνηθῶ καμμίαν παρηγορίαν εἰς μίαν ψυχορραγοῦσαν. Καὶ σοῦ διαβιβάζω τὴν ἐπιθυμίαν της. Κάμε ὅ,τι ἡ συνείδησίς σου, ἡ καρδιά σου, θὰ σοῦ ὑπαγορεύσουν». *«Ἕκτωρ»*.

(Ἀκολουθεῖ)

Παληα Τραγουδια

Πεθαμένη ἀγάπη

Πέτρου Βασιλικοῦ

Τώρα ποῦ πεθαίνουν τὰ λουλούδια,
τώρα ποῦ σωπαίνουν τὰ πουλιά,
Ὄνειρο πικρὸ περνᾶς στὸ νοῦ μου,
πεθαμένη ἀγάπη μου παληά.

Ἔτσι μέσ' στὴν πάχνη, σὰν καὶ τώρα
μιᾶς χεινοπωριάτικης αὐγῆς
εἶδα νὰ σ' ἀνοίγουνε κρεββάτι
στὴν ἀραχνιασμένη μέσα γῆς.

Καὶ τὴν ἄλλη μέρα, σὰν καὶ τώρα,
σὰν ἐβγῆκε ὁ ἥλιος στὰ βουνά,
βρῆκε δίχως λούλουδα τὴ χώρα,
δίχως χελιδόνια τὴν ἐρμιά.

Λές, πῶς συνοδιά σου ἀγαπημένη
καὶ στῆς μαύρης γῆς τὴν ἀγκαλιὰ
πῆρες ἀπ' τοὺς κάμπους τὰ λουλούδια
κι' ἀπ' τὰ δάση μέσα τὰ πουλιά.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΟΥ ΕΔΑΝΕΙΣΑ...

Ἔβρεχε ραγδαῖα καί, ἀναγκασμένος νὰ μείνω σπίτι, δὲν ἤξευρα πῶς νὰ σκοτώσω τὴν ὥρα μου, ὅταν θυμήθηκα κάποιο ὡραῖο βιβλίο ποὺ θὰ μ' ἔκανε νὰ περάσω ἀρκετὰ εὐχάριστα, ἀλλά, τί κακοτυχία!, θυμήθηκα ὅτι τὸ εἶχα δανείσει εἰς ἕνα φίλον μου, καὶ τόση μανία μὲ εἶχε πιάσει νὰ τὸ διαβάσω, ὥστε, μ' ὅλην τὴν ραγδαίαν βροχήν, ἐξεκίνησα γιὰ νὰ πάω νὰ τοῦ τὸ πάρω.

Ἔφθασα εἰς τὸ σπίτι του κακὴν κακῶς καὶ τοῦ ζητῶ τὸ βιβλίον.

— Ναί, θυμᾶμαι, μοῦ ἀπαντᾶ μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀπάθειαν, ἀλλὰ τὸ ἐδάνεισα εἰς τὸν κ. Διαβασμένον.

Ἐζήτησα τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἐν λόγῳ κυρίου, πρὸς τὸ σπίτι τοῦ ὁποίου κατηυθύνθην ὁλοταχῶς. Φθάνω μουσκεμένος καὶ παρουσιάζομαι ἐνώπιον τοῦ κ. Διαβασμένου, ὁ ὁποῖος μὲ κυττάζει σὰν περίεργον τέρας. Τοῦ ἐκθέτω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου.

— Βιβλίο!.... γιὰ σταθῆτε δὲν θυμᾶμαι.... Ἀ! ναί! μὰ ξεύρετε τὸ ἐδάνεισα εἰς τὸν κ. Ἀναγνωστόπουλον.... εὐτυχῶς κάθεται ἐδῶ κοντὰ καί, ἂν θέλετε νὰ κάμετε ἕναν κόπο, τὸ παίρνετε ἀμέσως.

Ἐχαιρέτησα καὶ ἔλαβα τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ σπίτι τοῦ κ. Ἀναγνωστοπούλου, ὅπου κατέφθασα, φαντάζεσθε σὲ τὶ οἰκτρὰ χάλια, μὲ τὴν στερεότυπον φρᾶσιν:

— Εἶχα δανείσει ἕνα βιβλίο εἰς τὸν φίλον μου κ. Ἀναγνωστίδην, ὁ ὁποῖος τὸ ἐδάνεισεν εἰς τὸν κ. Διαβασμένον καὶ αὐτὸς τὸ ἐδάνεισε...

— Ναί, ναί!... θυμᾶμαι... μοῦ τὸ ἐζήτησε ὅμως κάποιος φίλος μου καὶ μοῦ φαίνεται πῶς τοῦ τὸ ἔδωσα, πρὶν ἀκόμη τὸ διαβάσω. Ὥστε ἂν θέλετε, πηγαίνετε ὁδὸς Χαμένου 25 καὶ ζητῆστέ το ἀπὸ τὸν κ. Ἀναγνωστάκην.

Ἐντὸς ὀλίγου εὑρισκόμουν εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῶν Ἀθηνῶν. Μὲ ὑπεδέχθη ἡ σύζυγος τοῦ κ. Ἀναγνωστάκη καὶ ἀφοῦ τῆς ἐπανέλαβα τὴν ἱστορικὴν φράσιν μου, ἔμαθα ἀπὸ τὸ θελκτικόν της στοματάκι ὅτι τὸ βιβλίον μου εὑρίσκετο — ποῦ ἂν ἀγαπᾶτε;... Εἰς τὰ χέρια τῆς ὑπηρετρίας τοῦ ἀπέναντι σπιτιοῦ. Χωρὶς νὰ προφέρω λέξιν, κατεβαίνω τρία τρία τὰ σκαλιά, ὁρμῶ πρὸς τὸ ἀπέναντι σπίτι καὶ προσπαθῶ νὰ ἐξηγήσω πρὸς τὴν ἀγαθὴν ὑπηρέτριαν τὶ ἐζητοῦσα.

— Εἶχα δανείσει ἕνα βιβλίον εἰς τὸν κ. Ἀναγνωστίδην, ὁ ὁποῖος τὸ ἐδάνεισε εἰς τὸν κ. Διαβασμένον, ὁ ὁποῖος τὸ ἔδωκε εἰς τὸν κ. Ἀναγνωστόπουλον κι' αὐτὸς τὸ ἔδωκε εἰς τὸν κ. Ἀναγνωστάκην κι' αὐτός....

Ἀλλ' ἡ Ὀδύσσεια μου δὲν ἐπέπρωτο νὰ τελειώσῃ! Ἡ ὑπηρέτρια τὸ εἶχε ἀφήσει κατὰ λάθος εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐπάνω πατώματος. Ἀνεβαίνω λαχανιασμένος καὶ ἀρχίζω νὰ ἀραδιάζω ἐκ νέου τὰ ὀνόματα δανειστῶν καὶ δανεισθέντων, ὁπότε ἡ θύελλα ἐκσπᾶ:

— Ἄφησέ μας, χριστιανέ μου, τί βιβλίο μᾶς ζητᾶς!... τὸ πετάξαμε στὰ σκουπίδια!...

Εἶχα τὸν ἡρωϊσμὸν νὰ ψάξω καὶ εἰς τὰ σκουπίδια, ἀλλ' ὡς ἦτο φυσικόν, δὲν κατώρθωσα οὔτ' ἐκεῖ νὰ τὸ βρῶ καὶ ἐξεκίνησα αὐτὴν τὴν φορὰν διὰ τὸ βιβλιοπωλεῖον....

Ἀ, φίλοι μου! Ἂν ἔχω μίαν συμβουλὴν νὰ σᾶς δώσω εἶνε αὐτή: μὴν δανείζετε ποτὲ βιβλία· μὰ ἂν κάμετε κάποτε τὸ σφάλμα νὰ δανείσετε κανένα, σπεύσατε νὰ τὸ ἀγοράσετε καινούργιο ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον, διὰ νὰ ἔχετε τοὐλάχιστον κέρδος τὰ τρεχάματα.

Π. Ναλέος

Δεμένο ἂν μ' ἔχουν σὲ σκλαβιὰ τὰ σίδερά μου ἀνοίγω
Δεμένο μ' ἔχουν δυὸ ματιαῖς καὶ δὲν μπορῶ νὰ φύγω.

Γ. Δροσίνης

Ἔρως ὑπὸ μάσκαν

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ

Ὁ κ. Κ. Γεωργίου πρὸς τὴν κ. Μαγδαληνὴν Χρύση

6 Μαρτίου 19...

Ἀγαπητὴ Κυρία καὶ φίλη,

Ξεύρετε ἀπὸ ποῦ σᾶς γράφω;... Ὄχι, στοιχηματίζω πῶς, μ' ὅλην τὴν διαβολεμμένην ἀντίληψί σας, δὲν θὰ μπορέσετε νὰ τὸ φαντασθῆτε... Λοιπόν, βρίσκομαι εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον καὶ ἀκριβῶς στὴν ἴδια θέσι ποὺ ἐκαθήμεθα χθὲς μαζύ... Ναί, θὰ μὲ πῆτε ἴσως παιδὶ ἢ πολὺ ρωμαντικόν, μά, τί τὸ θέλετε, αἰσθάνθηκα τὴν ἀνάγκη νἄρθω ἐδῶ γιὰ νὰ μπορῶ νὰ σᾶς συλλογίζωμαι πιὸ καλά. Ἐδῶ κ' εἰκοσιτέσσαρες ὧρες εἴμεθα μαζὺ καθισμένοι στὸ ἴδιο τραπεζάκι κι' ἐμιλούσαμε τόσο ἐπίσημα... περὶ ἔρωτος... περὶ φιλίας... Τώρα εἶμαι μόνος!... Μόλις ἦλθα, ἡ κελνερίνα ἐκείνη, ποὺ μᾶς σερβίρισε χθές, μὲ ὑποδέχθηκε μ' ἕνα χαμόγελο ποὺ ὑπονοοῦσε πολλά, σὰ νὰ καταλάβαινε κ' ἡ ψυχὴ αὐτὴ κοπέλλα τὸ τρυφερό μας εἰδύλλιο, καὶ κάθε λίγο ἐκύτταζε τὴν πόρτα κι' ὅσο δὲ σᾶς ἔβλεπε νὰ ἔρχεσθε, τόσο ἀνυπομονοῦσε καὶ μ' ἐλυπόταν... Ὅταν μάλιστα τῆς ἐζήτησα χαρτὶ καὶ καλαμάρι ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸ ρολόϊ τοῦ τοίχου κ' ὕστερα μ' ἐκύτταξε μὲ ἀπορία σὰ νὰ ἔλεγε: «γιατὶ ἀπελπίζεσθε τόσο γρήγορα!» Αὐτὴ τὴ στιγμὴ κάθεται ἀπέναντί μου καὶ μὲ κυττάζει περιεργα, μὰ δὲν φαίνεται ἀνήσυχη, γιατὶ μὲ βλέπει νὰ χαμογελῶ. Ναί, χαμογελῶ ἐμπρὸς εἰς τὴν μορφή σας ποὺ δὲν φεύγει οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὰ μάτια μου!...

Ἀ, πῶς μ' ἀρέσετε! πῶς μὲ τραβᾶτε! πῶς ἔχω διαρκῶς στ' αὐτιά μου τὸ τέμπρο τῆς φωνῆς σας!... Σᾶς ἀκούω ἀκόμη νὰ μιλᾶτε καὶ νὰ μοῦ λέτε μὲ τὴ μεγαλείτερη ἀφέλεια τὰ πιὸ τρομακτικὰ πράγματα...

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ μ' ὅλα ταῦτα πῶς μ' ἐνθουσίαζαν ὅλα ὅσα μοῦ λέγατε. Ἀπεναντίας μερικὰ γιὰ σᾶς μὲ πείραξαν, ὡστόσο μ' ἀρέσε πολὺ ποὺ δὲν μοῦ ἐκρύβατε τίποτε!... Κι' ἔπειτα ἔχετε ἕναν τρόπο νὰ διηγῆσθε μερικὰ πράγματα, ποὺ νομίζει κανεὶς πῶς τὰ βλέπει... Τόσο ζωντανὰ μοῦ παραστήσατε τὸν ἄνδρα σας, ὥστε μοῦ φαίνεται πῶς ἂν τὸν ἔβλεπα κάπου θὰ τὸν ἀνεγνώριζα ἀμέσως. Ὅμως, ἀλήθεια, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ καταλάβω πῶς σεῖς, τόσον λεπταίσθητος, τόσον πολιτισμένη, ἐδεχθήκατε νὰ γίνῃ σύζυγός σας ἕνας καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν, ὁ ὁποῖος δὲν σκοτίζεται παρὰ μόνον γιὰ τὴν ἐπιστήμη του. Πῶς τὸν μισῶ ποὺ δὲν ἐνδιαφέρεται καθόλου γιὰ σᾶς καὶ σᾶς ἀφήνει νὰ ζητᾶτε τὴν εὐτυχίαν κοντὰ σ' αὐτὸν τὸν κλαψιάρη Ἀριστείδη καὶ στὸν φαντασμένο Ἔρρῖκο...

Καὶ μάθετε, κυρία μου, ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ ἐρωμένοι σας μ' ἐκνευρίζουν. Ὁ Ἀριστείδης σας μοῦ εἶνε φοβερὰ ἀντιπαθητικός, ποὺ δὲν καταλαβαίνει ὁ ἀνόητος ὅτι μόνον οἶκτον σᾶς ἐμπνέει καὶ κανένα ἄλλο αἴσθημα.

Ἂν πῆτε καὶ γιὰ τὸν Ἔρρῖκο, αὐτὸν δὰ εἶνε ποὺ τὸν μισῶ ἀκόμη πιὸ πολύ, γιατὶ στὸ ἄκουσμα μόνον τοῦ ὀνόματός του τὰ μάτια σας γυαλίζουν...

Θέλετε ὅμως νὰ σᾶς πῶ κάτι; Τὸν ἀγαπᾶτε μὲ τὰς αἰσθήσεις σας, ὄχι ὅμως μὲ τὴν καρδιά σας. Εἶνε εὔμορφος, ἔχει ὅλα τὰ χαρίσματα ποὺ μποροῦν νὰ τραβήξουν μιὰ γυναῖκα, μὰ δὲν εἶνε ἱκανὸς νὰ ἐμπνεύσῃ μεγάλον ἔρωτα.

Δὲν πιστεύω νὰ θυμώσετε γι' αὐτὰ ποὺ σᾶς γράφω... Μοῦ εἴπατε νὰ εἶμαι φίλος σας καὶ τὸ ἐδέχθηκα, ἀφοῦ προηγουμένως σᾶς εἰδοποίησα ὅτι θὰ σᾶς λέγω πάντα μὲ εἰλικρίνεια τὴν γνώμη μου καὶ ἡ γνώμη μου εἶνε αὐτή: Ἂν ἐμάθαινα πῶς ἕνα αὐτοκίνητο ἐσκότωνε τὸν σύζυγόν σας καὶ τοὺς δύο... συνεργάτας του, θὰ ἐπίστευα ὅτι ὑπάρχει Θεία Πρόνοια!

Καὶ τώρα, ὡραία κυρία καὶ ἀγαπητὴ φίλη, ἐπιτρέψατέ μου νὰ σᾶς δηλώσω ὅτι ἡ φιλία ποὺ μοῦ προσφέρετε, ὅσον ἐπιθυμητὴ καὶ ἂν εἶνε, δὲν μὲ ἱκανοποιεῖ καὶ πολύ· τὴν δέχομαι ὅμως, γιατί, δὲν σᾶς τὸ κρύβω, ἐλπίζω...Ἀ, ἂν μποροῦσα νὰ σᾶς ἐξομολογηθῶ τί ἐλπίζω! Θ' ἀγριεύατε καὶ δὲν τολμῶ... μὰ πάλι ποιὸς ξεύρει;... Μὴ μὲ πῆτε πολὺ ἀπαιτητικόν, γιατὶ πρέπει νὰ σᾶς πῶ τὴ σκέψι ποὺ μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ νοῦ: Ὁ Ἔρρῖκος σας ὅσο κι' ἂν σᾶς τραβάει, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ σᾶς χαρίσῃ τὴν τελεία ἡδονή! Μήπως τὸ ἀπαλὸ χάδι ἑνὸς φίλου ποὺ κατακτᾶ λίγο-λίγο τὴν καρδιά σας μὲ τὴν τρυφερότητά του, θὰ σᾶς ἐχάριζε πολὺ ὡραιότερες στιγμές;

Ἂς μποροῦσα νὰ ἐγινόμουν ὁ φίλος αὐτός! Ἢ ἂς μποροῦσα τοὐλάχιστον νὰ πεισθῶ ὅτι δὲν εἶνε ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ συμβῇ αὐτό! Θὰ γνώριζα τότε τὸ ὡραιότερο πρᾶγμα ποὺ βρίσκεται στὸν κόσμο: Τὴν χαρὰν τῆς ἐλπίδος!

Κώστας Γεωργίου

Υ. Γ. Πότε θὰ ἔχω τὴν μεγάλη εὐτυχία νὰ σᾶς ξαναδῶ;

Κοσμικὴ στήλη

ΕΙΣ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

— Ξεύρετε νὰ πηγαίνετε στὸ θέατρο;

Ὅλες, βέβαια, θὰ ἀπαντήστε «ναί», μὲ νὰ ἰδοῦμε τὸ πραγματοποιεῖτε κιόλας; Λοιπὸν ἀκοῦστε μερικὲς συμβουλὲς ποὺ δὲν θὰ σᾶς βλάψουν νὰ τὶς λάβετε ὑπ' ὄψει: Ἂν συμβῇ νὰ πᾶτε μὲ ἁμάξι εἰς τὸ θέατρο, ἢ ὅπου ἀλλοῦ σκέπτεσθε νὰ περάσετε τὴ βραδειά σας, προσέξετε ὅταν κατεβῆτε νὰ μὴν εἶσθε κωμική· δηλ. ἂν βρέχῃ, ἂν φυσᾶ ἀέρας ἤ, τελοσπάντων, δὲν εἶνε ἐντελῶς καλὸς καιρός, μὴν ἀρχίσετε νὰ τρέχετε κρατῶντας τὰ μαλλιά σας, ἀλλὰ βαδίζετε μὲ ὅλη τὴ φυσικότητα. Τὸ μικρὸ διάστημα ποὺ ἔχετε νὰ διανύσετε, δὲν μπορεῖ ποτὲ νὰ σᾶς χαλάσῃ οὔτε τὰ μαλλιά σας, οὔτε τὰ γοβάκια σας, ὥστε δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἔχετε τὸ ὕφος ἀνθρώπου ποὺ φοβᾶται μὴ χαλάσῃ τὴν κτένισιά του, ἢ τὴν τουαλέττα του καὶ νὰ γελᾶ ὁ κόσμος εἰς βάρος σας.

Ὕστερα, κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς παραστάσεως, πρέπει ν' ἀκοῦτε μὲ προσοχὴ καί, ἂν δὲν σᾶς ἀρέσῃ, μπορεῖτε νὰ προσέχετε ἀλλοῦ, ὄχι ὅμως καὶ νὰ φλυαρῆτε καὶ νὰ θορυβῆτε μὲ τὴ συντροφιά σας. Ὅσο βαρετὸ καὶ ἂν εἶνε αὐτὸ ποὺ ἀκοῦτε, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐνοχλῆτε τοὺς ἄλλους. Κατὰ τὰ διαλείμματα μὴ σηκώνεσθε καὶ ἀρχίζετε νὰ κυττάζετε ἐπιμόνως μία λόζα ἢ ἕνα πρόσωπο. Αὐτὰ τὰ κάνουν μόνον οἱ ἐπαρχιῶτες ἢ οἱ νεόπλουτοι.

Μὴν ἐκδηλώνετε ποτὲ μὲ μεγάλο ἐνθουσιασμὸ τὰς ἐντυπώσεις σας, περιορισθῆτε μόνον εἰς τὸ νὰ λέτε: «ὡραῖο ἦταν», ἢ καλλίτερα χαμογελάστε λίγο καὶ πέστε: «περάσαμε εὐχάριστα τὴν ὥρα μας». Ἤ, ἂν δὲν σᾶς ἄρεσε, πῆτε: «δὲν τὸ βρῆκα πολὺ καλό». Ὁπωσδήποτε μὴν χρησιμοποιῆτε ποτὲ τὰς λέξεις «ὑπέροχο» ἢ «οἰκτρό». Προσπαθεῖτε πάντα νὰ ἐμπνεύσετε στοὺς ἄλλους τὴν ἰδέα ὅτι ἐκαταλάβατε ἐκεῖνο ποὺ ἀκούσατε.

Αὐτὰ δὲν θὰ κάμετε ἄσχημα νὰ τὰ ἔχετε ὑπ' ὄψει σας, γιατὶ συχνὰ βλέπουμε στὸ θέατρο διάφορες κυρίες μὲ πολυτελεῖς τουαλέττες καὶ πολύτιμα κοσμήματα, νὰ προκαλοῦν μὲ τοὺς ἄσχημους τρόπους των τὰ εἰρωνικὰ σχόλια ὅλου τοῦ κόσμου.

Ἡ Δ)νὶς ALEX

Οἱ διαγωνισμοί μας

ΤΟ ΠΡΩΤΑΠΡΙΛΙΑΤΙΚΟ ΨΕΜΜΑ

Πλουσία εἰς ἀριθμόν, ἀλλὰ πενιχρὰ εἰς ποιότητα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἡ συγκομιδὴ τῶν Πρωταπριλιάτικων ψευμάτων διὰ τὴν συμμετοχὴν εἰς προκηρυχθέντα εἰς τὸ 61ον φύλλον τῆς «Σφαίρας» διαγωνισμόν. Αὐτὸ ποὺ μοῦ στείλατε κ. Δ. Σ. Π. δὲν τὸ καταλαβαίνετε πῶς δὲν εἶνε δημοσιεύσιμον; Τὸ δικό σας Ροδ. Ἠὼς δὲν ἔχει καμμιὰ πρωτοτυπίαν· δὲν μπορεῖτε νὰ σοφισθῆτε κανένα καλλίτερον; Τὸ δικό σας καλούτσικο, κ. Πάν. Βασανίσετε ὅμως λιγάκι τὸ κεφάλι σας ὅλοι, γιὰ νὰ μοῦ στείλετε τίποτε καλλίτερα, ἐξυπνώτερα, δροσερώτερα. Καὶ εἴπαμε: ἕως τὰς 25 Μαρτίου καὶ σύντομα.

Ὁ Ἀρχισυντάκτης

Ξενη Φιλολογια

Θὰ στολίσω τὰ μπράτσα σου...

Gustave Kahn

Τὰ μπράτσα σου θὰ τὰ στολίσω μὲ βραχιόλια, μὲ περιδέραιο τὸ λαιμό σου, καὶ τὰ χείλη σου μὲ τὰ δικά μου χείλη θὰ στολίσω. Μὲ τὴ θέρμη μου θὰ σφραγίσω τ' ὄνειρό σου, τὴν εὐθυμία σου θὰ δυναμώσω μ' ὅλη μου τὴν ψυχὴ τὴ μεθυσμένη. Τὰ μαλλιά σου θὰ τὰ στεφανώσω μὲ τοὺς ἀλλαλαγμοὺς ποὺ θὰ ξεκλέψω ἀπὸ τοὺς τροβαδούρους τοῦ παληοῦ καιροῦ. Κ' ὕστερα συγχώρησι θὰ σοῦ ζητήσω, γιατὶ τόσον ἄτελα ὕμνησα τὸ δῶρο τῆς βασιλικῆς χάρης σου, τὸ μυρωδᾶτο καὶ τὴν καταδεξιὰ τῆς ρηγίσσας ὀμμορφιᾶς σου.

Ἔρως...λωποδύτης!

Τὸ νούμερο 23

[Ἡ σκηνὴ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῶν «Δύο Περιστερῶν». Ὁ κ. Λεσαντικόκ, ποὺ ἔχει ἔλθει στὸ Νεϊγὺ γιὰ κάποια καλὴ κληρονομιά, εἰσέρχεται εἰς τὸ δωμάτιον ὑπ' ἀριθ. 22 τὸ ὁποῖον εἶχε παραγγείλῃ νὰ τοῦ κρατήσουν. Πετᾶ μὲ θυμὸν τὸ καπέλλο του καὶ τὸ ἐπανωφόρι του καὶ μονολογεῖ:]

— Τί διαβολότοπος!... οὔτε θέατρα, οὔτε κονσέρτα καὶ τὰ καφφενεῖα κλείνουν ἀπὸ τῆς 10!... Ἅμα μὲ ξαναδοῦν ἐδῶ νὰ μοῦ τὸ ποῦν! Ἂς εἶνε καλὰ ἡ κληρονομιά!... (Ἀρχίζει νὰ ξεντύνεται). Διάβολε! ποὺ ἔχω βάλει τὸ πορτοφόλι μου; (Ψάχνει τὴς τσέπες του). Ἀ, νά το!... Κόπηκε τὸ αἷμα μου. (Ἀνοίγει τὸ πορτοφόλι του καὶ βγάζει ἕνα δέμα χαρτονομισμάτων, τὰ ὁποῖα μετρᾶ) Ἑπτά, ὀκτώ, ἐννέα, δέκα... Μπράβο θεία μου! Τί καλὴ οἰκονόμα ποὺ ἤσουνα!... Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιὰ θειοῦλα μου... (Ξαναβάζει τὰ χαρτονομίσματα στὴ θέσι τους καὶ κρύβει τὸ πορτοφόλι του εἰς τὴν τσέπη τοῦ πανταλονιοῦ του). Καὶ τώρα ἂς κοιμηθοῦμε...

(Περνοῦν εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας μὲ ἄκρα σιωπή. Ὕστερα σιγά-σιγὰ ἀνοίγει τὸ παράθυρο καὶ φαίνεται μιὰ σκιά. Ὁ κ. Λεσαντικὸκ ξυπνᾶ τρομαγμένος).

Λεσαντικόκ. Ποιὸς εἶνε; Ἀπαντῆστε, ἀλλοιῶς πυροβολῶ!...

Μία πνιγμένη φωνή.—Μὴ γιὰ τὸ Θεό!

— Ποιὸς εἴσθε λοιπόν; Τί θέλετε;

— Θέλω τὴν κυρία τοῦ Νο 23.

— Διάβολε! αὐτὸ εἶνε σκάνδαλον... (Ἐν τῷ μεταξὺ ἔχει ἀνάψει τὸ κερί). Φυσικά, αὐτὸ δὲν μ' ἐνδιαφέρει, ἀλλ' ἆρα γε μοῦ λέτε ἀλήθεια;

— Σᾶς τὸ ὁρκίζομαι.

(Ὁ νεοελθὼν εἶνε νέος πολὺ συμπαθητικός, καὶ εἶνε μάλιστα μὲ τὰ νυχτικά του. Ὁ Λεσαντικὸκ καθησυχάζει ἀμέσως).

Λεσαντικόκ.— Μ' ἐτρομάξατε, ἀλλὰ θὰ σᾶς συγχωρήσω ἂν μοῦ ἐξηγήσετε τί σᾶς συνέβη.

Ὁ ἄγνωστος.— Εὐχαρίστως, εὐγενικέ μου κύριε, ἰδού: Εἶμαι ράπτης κ' ἐπειδὴ ἔτυχε νὰ ἔχω σχέσεις μὲ μία παντρεμένη κυρία, ἔρχομαι κάθε νύχτα κρυφὰ εἰς τὸ δωμάτιό της.

— Καλὰ καὶ ὁ σύζυγος ποῦ εἶνε;

— Αὐτὸς ἔρχεται ἀργὰ μετὰ τὰς 12 κι' ἔχω κανονίσει νὰ φεύγω μιὰ ὥρα πρίν. Ἀλλὰ ἀπόψε ἦλθε πιὸ νωρίς...

— Ἀ, μὰ αὐτὸ εἶνε θαυμάσιο! (γελᾶ).

— Ναί, ἀλλὰ δὲν θὰ τὴ γλύτωνα τόσο φθηνὰ ἂν δὲν ἐτύχαινε νὰ ἔχετε ἀφήσει μισανοιχτὸ τὸ παράθυρό σας καὶ νὰ πηδήσω ἐδῶ μέσα.

— Εὐτυχῶς ἡ τύχη σᾶς ηὐνόησε.

— Θὰ σᾶς ζητήσω ὅμως μιὰ χάρι.

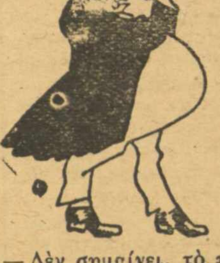

— Τί εἴδους χάρι;

— Κυττάξετε τὴν τουαλέττα μου... εἶνε γιὰ νὰ βγῶ ἔτσι στὸν δρόμο; Ἂν εἴχατε τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ δανείσετε τὸ πανταλόνι σας καὶ τὸ σακκάκι σας γιὰ λίγη ὥρα...

— Μὰ ξεύρετε δὲν ἔχω ἄλλα ἀπ' αὐτὰ ποὺ φορῶ, εἶμαι περαστικὸς ἀπ' ἐδῶ.

— Δὲν σημαίνει, τὸ πρωὶ στὰς 8 θὰ τὰ ἔχετε καὶ μάλιστα σιδερωμένα...

— Καλά, καὶ ὁ σύζυγος τῆς κυρίας τί θὰ πῇ ὅταν θὰ ἰδῇ τὰ ροῦχα σας στὸ δωμάτιό τους;

— Δὲν βαρυέσθε! θὰ κατορθώσῃ νὰ τὰ κρύψῃ... (πέρνει τὸ πανταλόνι τοῦ Λεσαντικόκ).. Λοιπὸν μοῦ ἐπιτρέπετε, ἀγαπητέ μου κύριε;

Λεσαντικόκ. — Μά... —

Ὁ ἄγνωστος (ἐνῷ τὸ φορεῖ). — Σᾶς εὐχαριστῶ. (φορεῖ καὶ τὸ σακάκι ἐνῶ ὁ Λεσαντικὸκ τὸν κυττάζει σαστισμένος. Ὁ ἄγνωστος ὡς τόσο ἀνοίγει τὴν πόρτα, τοῦ κάνει νόημα νὰ μὴν κάνει θόρυβο καὶ φεύγει ἀφοῦ προηγουμένως τὸν χαιρετᾶ μὲ μεγάλη εὐγένεια).

Λεσαντικὸκ (μόνος). — Διάβολε δὲν ἐπρόφθασα καὶ νὰ τοῦ ἀρνηθῶ.... Μὰ σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις τὰ χάνει κανείς! Ἔπειτα τὸν λυπήθηκα κιόλας.... (ἔξαφνα θυμᾶται) Θεέ μου! πάει ἡ κληρονομία τῆς θείας!... (βγαίνει στὸν διάδρομο) Γκαρσόν! τὸ πανταλόνι μου... τρέξε!... Ὁ κύριος ποὺ ἐκατέβηκε!..

Τὸ γκαρσόνι τοῦ ξενοδοχείου.—Ποιὸς κύριος;

Λεσαντικόκ. — Αὐτὸς ποὺ ἦταν στὸ Νο 23.

— Ποιὸ Νο 23;... τὸ 23 εἶνε ἄδειο.

— Πῶς!... ἦταν ἕνας ράπτης. Παρουσιάστηκε στὴν κάμαρά μου μὲ τὰ νυχτικά. Ἕνας νέος ξανθός.

Τὸ γκαρσόνι. — Ξανθός! μὲ νυχτικό!.. Διάβολε εἶνε ὁ λωποδύτης τῆς συνοικίας!....

(Ὁ Λεσαντικὸκ.... κόκκαλο).

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ) Λὶς ALEX

ARTHUR BERNEDE & LOUIS FEUILLADE

Η ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΓΙΟΥΝΤΕΞ

(3) ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΗΣ ΥΠΝΟΒΑΤΙΔΟΣ (3)

Προχωρεῖ ἐν παραισθήσει πάντοτε διερχομένη τὸν σιωπηλὸν διάδρομον. Κατέρχεται τὴν κλίμακα, διασχίζει ἕνα ἀντιθάλαμον, ἕνα σαλόνι, κατόπιν ἕνα ἄλλο δωμάτιον, χωρὶς δισταγμόν, χωρὶς θόρυβον, διχως νὰ προσκρούσῃ εἰς οὐδὲν ἔπιπλον. Τὰ βήματά της ὀλισθαίνουν σιγανὰ ὡς βήματα φαντάσματος. Θὰ ἐνόμιζε κανείς, ἂν τὴν ἔβλεπεν, ὅτι εἶνε πλᾶσμα αοῦ ἄλλου κόσμου, τοῦ βασιλείου τῶν νεκρῶν, ὑλοποιηθέν, ἀναλαβὸν τὰς σάρκας καὶ τὰ ὀστᾶ του, διὰ νὰ ἔλθῃ πάλιν νὰ πλανηθῇ μεταξὺ τῶν ζωντανῶν.

Εἰσέρχεται εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Τζὶμ Μίλτον. Πάντοτε μὲ τὴν αὐτὴν προφύλαξιν καὶ ἀκρίβειαν, προχωρεῖ πρὸς μίαν γωνίαν τοῦ δωματίου, ὑπὸ τὴν ἀσθενῆ λάμψιν μιᾶς ὠχρᾶς ἀκτῖνος τῆς σελήνης, διεισδύουσαν διὰ τῶν παραπετασμάτων, τὰ ὁποῖα διακοσμοῦσι τὰ παράθυρα...

Πρὸς στιγμὴν ἀνακόπτει τὸ βῆμα της ἐνώπιον εὐρείας βιβλιοθήκης, πλήρους δεμένων τόμων, ὡς ἐὰν ἤθελε νὰ ἐκλέξῃ ἕνα βιβλίον.. Ἀλλ' ἀμέσως σχεδὸν στρέφεται... Ὁ βραχίων της ἀνατείνεται πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ τοίχου... τὰ δάκτυλά της προσψαύουσι τὸ διάφραγμα. Ἐρευνᾷ... σταματᾷ... ψηλαφεῖ... ἀναζητεῖ ἀκόμη. Ἐφαίνετο ὡσὰν μία ἐσωτερικὴ φωνὴ νὰ τῇ ὑπηγόρευε μίαν ῥητὴν διαταγὴν καὶ ὅτι τυφλῶς, πειθηνίως ἔπαιζεν ἕνα ῥόλον, τὸν ὁποῖον τῆς ἦτο ἀδύνατον ν' ἀρνηθῇ... Καὶ ἤδη τὸ χέρι της σταματᾷ πλησίον μιᾶς τραπέζης... Ἀναμφιβόλως δὲ θὰ ἔθιξε κάποιο μηχάνημα τοποθετημένον ἐντὸς τοῦ τοίχου, διότι ἀμέσως ἕνα τετράγωνον τεμάχιον τοῦ σανιδώματος ὑποχωρεῖ ἀφῆνον νὰ φανῇ μία κοιλότης χωρισμένη εἰς πλεῖστα διαμερίσματα ἐντὸς τῶν ὁποίων διεκρίνοντο φάκελλοι μὲ τάξιν τοποθετημένοι...

Δίχως τὸν ἐλάχιστον δισταγμόν, αὐτὴν τὴν φοράν, ἡ Ρόζα ἀνασύρει ἕνα κίτρινον φάκελλον, ἀρκετὰ ὀγκώδη, ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὑπάρχει ἡ ἐπιγραφή: *Σχέδια τοῦ αὐτομάτου ἕλικος.*

Μὲ ἠρεμίαν ἐκπλήττουσσαν ἐκίνησεν ἐκ νέου τὸν μυστικὸν μηχανισμόν, εἰς τρόπον ὥστε τὸ ἀποσπασθὲν τεμάχιον τοῦ σανιδώματος νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του καὶ κατόπιν, μὲ τὸ αὐτὸ βάδισμα, τὸ βάδισμα τῆς ὑπνοβάτιδος, ἐπανακάμπτει εἰς τὸ δωμάτιόν της, διευθύνεται πρὸς ἓν παράθυρον, τὸ ἀνοίγει, πηδᾷ δι' αὐτοῦ εἰς τὸ μπαλκόνι, κύπτει ὑπὲρ τὸ κιγκλίδωμα καὶ ἀφήνει νὰ πέσῃ εἰς τὸ κενὸν ὁ φάκελλος τὸν ὁποῖον ἐκράτει.

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἄτομον, κρυπτόμενον ὄπισθεν ἑνὸς δένδρου, σπεύδει μ' ἓν πήδημα πρὸς τὸν φάκελλον τῶν πολυτίμων σχεδίων, ὅστις βαρέως εἶχε καταπέσει εἰς τὸ ἔδαφος, τὸν ἁρπάζει καὶ ἐξαφανίζεται, δρομαίως, εἰς τὸ σκότος.

Ἡ Ρόζα, ἠρέμως, πηδᾷ πάλιν ἐντὸς τοῦ δωματίου της, ἐπανακλείει τὸ παράθυρον καὶ μὲ τὸ αὐτὸ αὐτόματον βῆμά της, μὲ τὴν αὐτὴν τῆς ὀπτασιαζομένης ὄψιν, ἐπανέρχεται εἰς τὴν κλίνην της καὶ κατακλίνεται βραδέως.

Ἀμέσως οἱ ὀφθαλμοί της κλείονται, καὶ εἷς μακρὸς στεναγμὸς ἐκφεύγει τῶν χειλέων της..

Ἀναμφιβόλως μετὰ τοῦ στεναγμοῦ αὐτοῦ ἀπέπτη καὶ τὸ κακὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε καταλάβει, διὰ νὰ τὴν μεταβόλῃ εἰς ὅσον πειθήνιον τόσον καὶ ἀσυνείδητον ὄργανον μιᾶς ἀτίμου πράξεως, ἑνὸς ἐγκλήματος, διότι ἡ φυσιογνωμία τῆς νεαρᾶς κόρης, ἀναλαμβάνει τὴν γαλήνιον ἔκφρασίν της... Ἕνα μειδίαμα χαρᾶς πλανᾶται ἐκ νέου ἐπὶ τῶν χειλέων της...

Καὶ ἐπανέρχεται ἤδη εἰς τὸ ὡραῖον ὄνειρον, τὸ ὁποῖον ἦλθε νὰ διακόψῃ ἡ φαντασματικὴ ἐπέμβασις τοῦ κακοῦ πνεύματος.... Ἡ Ρόζα κοιμᾶται, ὅπως πρὸ ὀλίγου ἡσύχως, μὲ τὴν συνείδησιν ἀναπαυμένην, μὲ τὴν καρδίαν πλήρη ἔρωτος καὶ ἐκ τοῦ στόματός της τὸ ὁποῖον διανοίγεται, ὡς τὸ ἄνθος τοῦ ὁποίου φέρει τὸ ὄνομα, διαφεύγουν ἀγγελικῶς ψιθυριζόμενοι λόγοι ἐρωτικῆς ἐκστάσεως:

— Ροζέ...σ' ἀγαπῶ!

IV.—ΤΡΟΜΕΡΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Ἀφοῦ ἐδέχθησαν τὰ συγχαρητήρια καὶ τοὺς χαιρετισμοὺς τῶν προσκεκλημένων των, ὁ κόμης καὶ ἡ κόμησσα ντὲ Τρεμέζ, ἐνθουσιασμένοι ἐκ τῆς ἑσπερίδος ἐκείνης, ἥτις διήνοιξεν εἰς αὐτοὺς νέους ὁρίζοντας γλυκείας, ἁγνῆς εὐχαριστήσεως, ἀπεσύρθησαν εἰς τὰ διαμερίσματά των.

Κ' ἐνῷ ἡ Ζακελίνα ὠλίσθαινεν ἀκροποδητεὶ εἰς τὸ δωμάτιον ὅπου, ἐντὸς μιᾶς ἀληθοῦς φωλεᾶς ἀπὸ μουσσελίνες καὶ δαντέλλες, ἀνεπαύετο ὁ μικρὸς Ἰωάννης καὶ ἀπέθετεν ἐπὶ τοῦ μετώπου τοῦ κοιμωμένου ἀγγέλου στοργικὸν φίλημα, ὁ Ἰάκωβος εἰσήρχετο εἰς τὸ πολυτελὲς γραφεῖον του. Ὅταν ἐπλησίασε πρὸς τὴν τράπεζαν τῆς ἐργασίας του μία κραυγὴ τοῦ διέφυγε. Τοποθετημένος εἰς σημεῖον ἐμφανές, εἷς μέγας κίτρινος φάκελλος προσείλκυσεν ἐξαίφνης τὴν προσοχήν του. Καὶ ἐπὶ τοῦ φακέλλου τούτου μὲ χονδροὺς χαρακτῆρας καὶ μελάνην ἐρυθρᾶν ἀνέγνωσε:

Πρὸς τὸν Γιοῦντεξ

Μόλις παρῆλθεν ἡ πρώτη του ἔκπληξις, ὁ κ. ντὲ Τρεμὲζ ἔλαβε τὴν περίεργον αὐτὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἀπεσφράγισεν. Ἐντὸς τοῦ φακέλλου μία μικρὰ κάρτα, ἐπὶ τῆς ὁποίας, μὲ χαρακτῆρα προφανῶς προσπεποιημένον, ἦσαν γεγραμμένα τὰ ἑξῆς:

> Καθ' ἣν στιγμὴν τόσοι ἄνθρωποι εἶνε βυθισμένοι εἰς τὴν ἀπόγνωσιν καὶ τὰ δάκρυα, καὶ μυστηριώδεις κακοῦργοι διαπράττουν τὰ φρικωδέστερα τῶν ἐγκλημάτων, διατὶ ὁ Γιοῦντεξ δὲν ἀναλαμβανει τὸ ἔργον του, τὸ ἔργον τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀπολυτρώσεως;... Διατὶ δὲν ἔρχεται εἰς βοηθειαν εκεινων οἱ ὁποῖοι ὑποφέρουν καὶ ἐκείνων οἱ ὁποῖοι θρηνοῦν;
>
> Εἶνε λοιπὸν πολὺ εὐτυχὴς ὁ Γιοῦντεξ;

Καὶ μετὰ τὰς γραμμὰς αὐτὰς οὐδεμία ὑπογραφή. Ὁ κόμης Ζάκ, ἀφοῦ τὰς ἀνέγνωσεν ἐκ δευτέρου μετὰ προσοχῆς, ἐκάθησεν εἰς ἕνα κάθισμα καὶ ἐβυθίσθη εἰς βαθεῖς συλλογισμούς. Διηρωτᾶτο:

— Ποῖος ἄραγε ἔγραψε καὶ ἔφερεν ἐδῶ τὴν αἰνιγματικὴν αὐτὴν ἐπιστολήν, ποὺ μὲ προσκαλεῖ ν' ἀναλάβω τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς «Ἐρεβώδους Συμμορίας», περὶ τῆς ὁποίας ὁ δόκτωρ Χοβεῦ μᾶς ὡμιλοῦσε πρὸ ὀλίγου; Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὁ μυστηριώδης ἐπιστολογράφος μου, φαίνεται νὰ εἶνε ἐν γνώσει τοῦ τρομεροῦ δράματος εἰς τὸ ὁποῖον κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος ἔπαιξα πρωτεύοντα ῥόλον... Γιὰ νὰ ἰδοῦμε... Δὲν μπορεῖ νὰ εἶνε κανένας ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, διότι καὶ ἡ Διάνα Μόντι καὶ οἱ συνένοχοί της ἐπῆραν τὸ μυστικὸν τῆς δράσεώς μου εἰς τὸν τάφον των. Ἀλλὰ καὶ ἂν μένῃ ἐν τῇ ζωῇ κανεὶς ἄλλος συνένοχός των ἀκόμη ὁ ὁποῖος ἔμαθε τὰ τῆς σημερινῆς καταστάσεώς μου, βεβαίως δὲν θὰ μὲ καλοῦσε ν' ἀναλάβω ἀγῶνα ἐναντίον μιᾶς συμμορίας δολοφόνων καὶ κλεπτῶν, ἀλλὰ μᾶλλον θὰ ἐζητοῦσε νὰ μ' ἐκβιάσῃ χρηματικῶς διὰ νὰ μὴν ἀποκαλύψῃ τὸ μυστικόν μου. Ἀλλὰ τότε ποῖος εἶνε; Ὁ Φαβρῶ ὁ γέρων Κερζάν; Ὄχι, διότι αὐτοὶ ζοῦν ἤδη εἰρηνικῶς καὶ δὲν ζητοῦν παρὰ νὰ τερματίσουν τὴν ζωήν των κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Ἐδῶ, ὅπως καὶ παντοῦ ἄλλως τε, ἐκτὸς τῆς Ζακελίνας, τοῦ Ροζὲ καὶ τοῦ Κοκαντέν, οὐδεὶς ἄλλος εἶνε εἰς θέσιν νὰ γνωρίζῃ ὅτι ὁ κόμης ντὲ Τρεμὲζ εἶνε ὁ Γιοῦντεξ. Ἀλλ' οὔτε ἡ Ζακελίνα, ἡ ὁποία ἐπιθυμεῖ νὰ διατηρηθῇ ἡ σημερινὴ εὐτυχία μας, οὔτε ὁ Ροζέ, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀφοσιωθῇ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν Ρόζαν, οὔτε καὶ ὁ ἀφελὴς καὶ φιλήσυχος Κοκαντὲν φαίνονται νὰ ἔχουν ὄρεξιν διὰ νέας περιπετειας.

Καὶ λαμβάνων ἐκνέου τὸν φάκελλον:

— Ὡρισμένως εἶνε πολὺ παράξενον αὐτό!

Καὶ ἰδοὺ ὅτι ἀσυναισθήτως τὸ παρελθὸν ἐπανήρχετο εἰς τὴν μνήμην του, τραγικόν, τρομερόν, ἐρεβῶδες... Ἐπανέβλεπε τὸν ἑαυτόν του διπλωμένον εἰς τὸν μαῦρον μανδύαν του ν' ἀγωνίζεται ἐναντίον τῶν ἐπικινούνων ἐχθρῶν του καὶ νὰ προσφέρῃ τὴν δικαιοσύνην εἰς τοὺς ἀδικουμένους. Καὶ μὲ τὰς προσφάτους αὐτὰς εἰσέτι ἀναμνήσεις ὁ Ζὰκ ντὲ Τρεμὲζ ἠσθάνθη τὴν ἀφύπνισιν τῆς πολεμικότητός του, τῆς ῥιψοκινδύνου τόλμης του, τῆς φυσικῆς τάσεώς του πρὸς τὰς ἡρωικὰς περιπετείας. Καὶ παρὰ τὴν θέλησίν του ἐσκέπτετο:

— Ναί. Θὰ εἶνε ὡραῖον καὶ γενναιόψυχον νὰ εἰσέλθω εἰς πόλεμον ἐναντίον τῶν ἀσυλλήπτων αὐτῶν κακούργων, νὰ τοὺς ἀνακαλύψω, νὰ τοὺς συντρίψω καὶ νὰ ἐξουδετερώσω τὸ ἐγκληματικὸν ἔργον των· ἐξ αἰτίας των αὐτὴν τὴν στιγμήν, καθὼς μοῦ γράφει ὁ ἀνώνυμος ἐπιστολογράφος μου, ὑπάρχουν γυναῖκες βυθισμέναι εἰς τὰ δάκρυα, καὶ ἄνδρες εἰς τὴν ἀγωνίαν, καὶ οἰκογένειαι ὁλόκληροι εἰς τὴν ἀπόγνωσιν... Καὶ εἶνε πάντοτε πολὺ ὡραῖον καὶ πολὺ καλὸν νὰ ἔρχεται κανεὶς εἰς βοήθειαν ἐκείνων ποὺ ὑποφέρουν...

»Ἀλλ' ἐν πρώτοις διατὶ νὰ ὑποκατασταθῶ εἰς τὰ δικαιώματα ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἐπισήμως ἔχουν τὸ καθῆκον νὰ καταδιώκουν τοὺς ἐγκληματίας; Δὲν ἔχω οὔτε τὸ δικαίωμα, οὔτε τὴν δύναμιν ν' ἀντικαταστήσω τὸ ἔργον τῆς ἀστυνομίας. Ἄλλωστε μήπως τώρα δὲν ἔχω ἄλλας ἱερωτέρας ὑποχρεώσεις, αἱ ὁποῖαι μὲ κρατοῦν ἐδῶ; Μήπως πρὸ παντὸς ἄλλου δὲν ἔχω τὸ καθῆκον ν' ἀφιερωθῶ ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν σύζυγόν μου καὶ εἰς τὸ παιδί μας, τῶν ὁποίων ἡ ζωὴ ἔχει συνδεθῇ τόσον μὲ τὴν ἰδικήν μου;...

»Ὄχι, ὁ Γιοῦντεξ ἐτελείωσε πλέον τὸ ἔργον του... Δὲν ἔχει ἐφεξῆς ἀποστολὴν εἰμὴ νὰ καταστήσῃ εὐτυχεῖς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸν περιβάλλουν, νὰ τοὺς προστατεύσῃ ἐὰν ἀπειληθοῦν καὶ νὰ τοὺς ἀγαπᾷ μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς του!

Καὶ λαμβανων ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν, ἑτοιμάζετο νὰ τὴν σχίσῃ, νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ, δίχως ν' ἀφήσῃ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος της, ὅταν ἡ θύρα τοῦ γραφείου του ἠνοίχθη ἀποτόμως καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ροζέ, ὅστις μὲ ὄψιν ὠχράν, ἠλλοιωμένην ἔσπευσε πρὸς τὸν ἀδελφόν του καὶ μὲ τόνον ἀπελπισίας, συντριβῆς, εἶπε:

— Ζάκ, εἶδα κάτι φοβερόν, τρομακτικόν...

— Μὰ τί συνέβη λοιπόν; ἠρώτησεν ὁ Ζάκ, ἔκπληκτος ἀπὸ τὴν δήλωσιν αὐτὴν τοῦ ἀδελφοῦ του, ὅστις ἐν μέσῳ συγκινητικῶν λυγμῶν ἐπανέλαβε:

— Ἡ Ρόζα μ' ἐπρόδωσε.

— Ἔλα δά! Αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον.

— Ἡ Ρόζα μ' ἀπατᾷ σοῦ λέγω... Τὴν εἶδα μὲ τὰ μάτια μου καὶ αὐτὸ εἶνε τὸ τρομερόν.

— Ἔλα τώρα... ἡσύχασε... κάθησε καὶ πές μου ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τί εἶδες...

Καταβάλλων μεγαλην προσπάθειαν διὰ νὰ κυριαρχήσῃ τῆς συγκινήσεώς του, ἐξήγησε:

— Πρὸ μιᾶς ὥρας περίπου ἔγειρα, ὅπως συνήθως πρὶν νὰ κοιμηθῶ, εἰς τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου μου, καὶ ἀσυνειδήτως ἐζητοῦσα μέσα εἰς τὸ γλυκὺ σεληνόφως νὰ διακρίνω τὸ σπίτι, ὅπου ἀνεπαύετο ἡ μνηστή μου, ὅταν παρετήρησα εἰς τὴν χλόην τοῦ πάρκου, τὸ ὁποῖον ἐκτείνεται μέχρι τοῦ Σηκουάνα, τὴν σιλουέτταν ἑνὸς ἀνδρός, ἐνδεδυμένου κατὰ περίεργον τρόπον καὶ ἐπιδιδομένου εἰς σειρὰν κινήσεων ἀνεξηγήτων καὶ ἀκανονίστων. Κατέβηκα εἰς τὸ πάρκο, διὰ νὰ ἰδῶ τί συμβαίνει καὶ διηυθύνθην πρὸς τὸ μυστηριῶδες ἐκεῖνο ἄτομον, ἀλλ' ὅταν ἐπλησίασα ἀνεγνώρισα τὸν φίλον μας Κοκαντέν, ὁ ὁποῖος, ὀλίγον στενοχωρημένος μοῦ ἐξήγησεν ὅτι ἔκαμνε τὰς ἀσκήσεις ἐκείνας διὰ νὰ θεραπεύσῃ τὴν νευρασθένειάν του, καθ' ὑπόδειξιν τοῦ δόκτωρος Χόβεϋ. Καθησυχάσας ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν αὐτήν, ἠθέλησα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸ σπίτι, ὅταν ὁ θόρυβος ἑνὸς αὐτοκινήτου ἠκούσθη εἰς τὸν δρόμον. Ἐπλησιάσαμεν εἰς τὸ κιγκλίδωμα καὶ εἴδαμεν νὰ περνᾷ ἕνα πολυτελὲς αὐτοκίνητον, τὸ ὁποῖον ἔβαινε μὲ ἀρκετὴν ταχύτητα, ἀλλὰ μὲ τοὺς φανοὺς καὶ τοὺς προβολεῖς σβυστούς. Τὸ παρηκολουθήσαμεν μὲ τὰ βλέμματα καὶ ἀντελήφθημεν ὅτι ἐσταμάτησεν εἰς ἑκατὸν πεντήκοντα μέτρων περίπου ἀπόστασιν μακράν, δηλαδὴ ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ποὺ χωρίζει τὸ μέγαρόν μας ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν Ἀρμπουᾶ. Ἕνας ἄνδρας ἐπήδησεν ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητον καὶ ἐβάδιζεν εἰς τὸ σκότος. Ἔλαβα πρὸς στιγμὴν τὴν ἐντύπωσιν, χωρὶς νὰ εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος, ὅτι ὁ περίεργος αὐτὸς ἄγνωστος προσεπάθει νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὴν ἔπαυλιν τοῦ Μίλτον. Καὶ νὰ ἰδῇς ὅτι εἶχα δίκηο. (Ἀκολουθεῖ)

ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

Κύριε «φυτιτικὲ κλάδε» γιατὶ δὲν πᾶς, παιδί μου, νὰ μάθῃς ἀνάγνωσιν καὶ γραφήν; — Κ. Κουλούρην. Ὁ Βλάμης κι' ὁ Ἀγκαθάγγελος σᾶς εὐχαριστοῦν· ὁ δεύτερος ὅμως διαμαρτύρεται, διότ, λέει, τὸν «συκοφανδεῖτε».

Ν. Χαρτοδιπλωμένον. Ὁ ἐξάδελφός σας σᾶς εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ἐξήγησιν τῆς συγγενείας σας. — Μιμῆν. Δημοσιεύεται, ἀλλὰ μόνον διότι τὸ ἐπιθυμεῖτε. — Ν. Καραφυλλῆν. Δύνασθε νὰ ἐγγραφῆτε ἀποστέλλοντες τὸ ἀντίτιμον τῆς ἑξαμηνίας ἐκ δραχ. ὀκτὼ διὰ ταχ. ἐπιταγῆς. Νὰ στείλετε καὶ καθαρογραμμένην τὴν διεύθυνσίν σας. Γ. Παπαγεωργίου. Συμπλήρωσις ἐτησίας συνδρομῆς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γ. Παπακωνσταντίνου· ἐξόφλησις ἐλήφθη. Φύλλα ἐστάλησαν. Δ. Γεωργαντᾶν. Ἐδιορθώθη. Ἀθ. Τσικλῆν Ἀνενεώθη. Ἀλ. Κουκούλαν· Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Κωνσταντῖνον Κ. Ἐστοίχισαν δραχμὰς τέσσαρας καὶ 40. Ἀγκαθάκι Σύμφωνοι. Εὐάγ. Παπαδόπουλον· Καθυστερούμενα ἐστάλησαν. Δ. Σγολόμπην Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Πελ. Δουρῆν· Μετὰ τὴν ἀποστολὴν τοῦ δελταρίου ἐλήφθη ἡ ἐπιστολή σας.

Ἐλήφθησαν αἱ συνδρομαὶ τῶν κ. κ. Ν· Zarafonetis, Γρ. Παπακωνσταντίνου, Ἀντ· Ἀντωνάτου, Δ. Μεταφτσῆ, Οὐρανίας Μανουσάκη Ἀποστ. Σγολόμπη, Ἀθηνᾶς Λαλούντα, Ἀντιγ. Παπαϊωάννου, Ματθ. Τσιαδῆ, Β. Ζωάκου, καὶ Γαλατείας Χ. Βασιλείου.

ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ κὰρτ-ποστὰλ πανταχόθεν. Προτιμῶ κορίτσια καὶ νεαρὰς χήρας. Πλουσία ἀνάλυσις ἡδυπαθῶν στιγμῶν. «Αἴνιγμα Ἰδανικὸν Ἐλπιδοφόρον» p. r. Πειραιᾶ.

— Ἀνταλλάσσω ἐπιστολὰς καὶ κάρτας πανταχόθεν. Γ. Μ. p. r. Ἀθήνας.

— Ἀνταλλάσσω c. p. ἐπιστολὰς καὶ φωτογραφίας μὲ νέους καὶ δεσποινίδας. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Διεύθυνσις· «Γαζία» Θεμιστοκλέους 52 Ἀθῆναι.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ δεσποινίδας καὶ κυρίας. Προτιμῶ μαθητρίας. «Μυλοποταμίτης» p. r· Tripolis.

— *Πρωταπριλιάτικος Διαγωνισμός.* Ὅποιος μπορέσῃ νὰ βρῇ ἕνα μεγάλο κατσικάδικο μέσα στὴν Ἀθήνα θὰ ἔχῃ ἓξ ἐτησίας συνδρομὰς τῆς «Σφαίρας». Ἀπαντήσεις μόνον διὰ μέσου «Σφαίρας», μέχρι 1ης Ἀπριλίου. ΡΟΔΟΔΑΚΤΥΛΟΣ ΗΩΣ.

— Ἀνταλλάσσω c. p. μὲ νέους πανταχόθεν. «Ξενητεμένη Ἀγάπη» p. r. Σκούρα Σπάρτης.

— «Βιολάντην». Ἐπιστολὴν καὶ c. p. σᾶς ἔστειλα· ἀπάντησίν σας δὲν ἔλαβον. Ἐξακολουθῶ νὰ περιμένω «Μοναχὸ Ἀηδονάκι».

— Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων. Προτιμῶ Ἀθηνῶν, Σμύρνης, Τριπόλεως. Διεύθυνσις «Νάρκισσος» 1ον Συν)μα Πεζικοῦ 5ον Λόχον Τ. Τ. 907.

— Ζητῶ ἀλληλογραφίαν μετὰ δεσποινίδων. Προτιμῶ Πειραιωτοποῦλες. Γράψατε· «Πειραιώτην», 1ον Συν)μα Πεζικοῦ 5ον Λόχον Τ. Τ. 907.

— Ἐξ ὅσων ἔχω ἀνταλλάξει τὸ Ἀγκαθάκι μοῦ ἔστειλε τὴν καλλίτερη κάρτα. Ὅποιος δὲν ἀνταλλάξει μαζί του χάνει πολύ. Βιργ. Παρθένη.

— ΚΟΜΗΣΣΑ ΤΟΥ ΠΡΙΕΜΟΝΤΕ. Εἰπέ μου θὰ μὲ ἀρνηθῇς; εἰπέ μου θὰ δακρύσῃς; Τώρα ποῦ ἦλθε ὁ καιρὸς νὰ μὲ ἀναγνωρίσῃς; Θὰ μ' ἐνθυμεῖσαι πάντοτε! ἢ εἰς τὸν κατόπιν χρόνον, θὰ ἀρνηθῇς τὴν φιλίαν μας καὶ μνήμην χωρὶς πόνον. Γράφετε τακτικά. Κωνσταντῖνος Κ... Ἐργοστασιάρχης.

— Κυρίαι καὶ χῆρες περιμένω νὰ μοῦ γράψετε ὅλαι τὸν πόνον σας. Θὰ ἀπαντήσω μόνον στὴν πλέον πονεμένην. Γράψατε· «Ζηλιάρην» Γραφεῖα «Σφαίρας».

Σαχλαμάρες! Ἡ Τιτίκα ἔχασε τὸν Τιτίκο της, ὁ Διπλωμάτης μαλλιοτραβιέται μὲ τὰ κορίτσια ποὺ τοῦ γράφουν, ὁ Χῆρος ὑπεραμύνεται τῶν χηρῶν του, τὸ Ἀνυπόφορο Κουνοῦπι ἐλούφαξε, τὸ Rose Printemps βιάζεται γιὰ τὴν Οὐρανία του, ἡ δὶς Τσιριγώτη καὶ τὸ Χαμόγελο τοῦ Πόνου σκαρώνουν στίχους, ὁ Φιλήδονος γκρινιάζει, τὰ παιδιὰ τοῦ Ναυστάθμου κρατοῦν ἄψογον ὕφ! στάσιν, ὁ Ἀνταλ-οῦζος ἐξηφανίσθη μὲ τὴν Ἀνταλ-οῦζα του, ἡ Κικὴ ἔχασε τὸν Ν. Πρίγκηπά της, ὁ Μαῦρος Σκελετὸς ξαναβαφτίζεται, ὁ Ἐφοπλιστής... ἀσπέτα κογιόνε, οὖφ πιά! Πέστε καὶ καμμιὰ ἐξυπνάδα καϋμένοι νὰ γελάσωμε! Τί διάβολο διαρκῶς ἀπ' τὸ *Χαμίνι* περιμένετε νὰ σᾶς ξυπνήσῃ. *Χαμίνι* (διὰ γραφείων «Σφαίρας»).

Ὅσοι καρτοῦλες εὔμορφες
θέλουνε ν' ἀποκτήσουν
Στὸ Ἀγκαθάκι Πὸστ Ρεστὰν
Ἀθήνας ν' ἀπαντήσουν.
«Ἀγκαθάκι»

— Ἀνταλλάσσω c. p. καὶ ἐπιστολὰς πανταχόθεν. Προτιμῶνται Σμύρνης, Χίου. Σκοπὸς ἁγνός. Ψευδώνυμα ἀποκλείονται. Διεύθυνσις· Μ ΤΣ. 4ον Σύνταγμα Ἀρχιπελάγους 3η Πολυβολαρχία Τ. Τ. 904.

— Δεχόμεθα ἀνταλλαγὴν εἰκονογραφημένων δελταρίων. Νῖκος καὶ Ἡρακλῆς Γριπονησιώτης Μαμάη 10. Ἀθῆναι.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1920

(Ἑκάστη ἔγκρισις ἢ ἀνανέωσις διὰ τὸ 1920 δραχμὴ μία. Οἱ ἐγκρίνοντες ψευδώνυμα πρέπει νὰ μᾶς γράφουν τὸ ὄνομα καὶ τὴν διεύθυνσίν των.)

«Ἀλανιάρης», «Βίλυ Ἄστρογλου», «Κατεψυγμένος», «ΚΤΗ», «Ζηλιάρης», «Φρου-φρού» «Κατακτητής».

Μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται εἰς τὸ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ἡ μεγάλη κινηματογραφικὴ ταινία

"Η ΟΡΕΙΧΑΛΚΙΝΗ ΣΦΑΙΡΑ,,

Πρόκειται περὶ ἑνὸς ἀληθοῦς κινηματογραφικοῦ θριάμβου, πλήρους ἐπεισοδίων συγκλονιστικῶν, συναρπαστικωτάτων.

Σήμερον καὶ αὔριον τὸ 13ον, 14ον, καὶ 15ον ἐπεισόδιον ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος καὶ πλοκῆς. Ἀπὸ τῆς Δευτέρας τὰ 16ον, 17ον καὶ 18ον ἐπεισόδια, τὸ ἓν θαυμασιώτερον τοῦ ἄλλου.

Λαχειοφόρον δάνειον τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος

ΠΛΗΡΩΝΕΤΕ:

Δραχμὰς 195 εἰς τρεῖς δόσεις

(100 δραχμὰς ἅμα τῇ ἐγγραφῇ—50 δραχμὰς μέχρι 31 Μαΐου—45 δραχμὰς μέχρι 30 Ἰουνίου)

καὶ ἀγοράζετε μίαν ὁμολογίαν τῶν 200 δραχ., διὰ τῆς ὁποίας:

ΛΑΜΒΑΝΕΤΕ:

τόκον 10 δραχμῶν ἐτησίως

Δῶρον 100 δραχμῶν ἐφ' ἅπαξ

ΜΕΤΕΧΕΤΕ:

Εἰς τὸ λαχεῖον τοῦ δανείου, τὸ ὁποῖον διανέμει εἰς τέσσαρας κατ' ἔτος κληρώσεις κέρδη 3.000.000 δραχμῶν.

ΠΡΩΤΟΣ ΛΑΧΝΟΣ:

ΕΝ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΝ (1.000.000 δραχμῶν)

Νεοελληνικὴ Λογοτεχνία

ΤΑΣΩ

(8) Τοῦ *Κ. Χατζοπούλου*

Δὲ μίλησε. Στύλωσε μονάχα τὰ μάτια της ἀπάνω μου καί, σὰ βγῆκα ὄξω, ἔκλεισε δυνατὰ τὴν πόρτα ἀποπίσω μου. Μετάνιωσα γι' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα καὶ πολλὲς μέρες ἀπόφυγα ἐξεπίτηδες καὶ νὰ κοιτάξω ἀκόμα κατὰ τὸ σπίτι της. Μοῦ φάνηκε σὰ ν' ἀπόφευγε κι αὐτὴ ν' ἀπαντηθῇ μαζί μου. Συχνὰ τὴν ἔβλεπα ἔπειτα ὄξω στὴν αὐλόπορτά της, συχνὰ θὰ ἐρχότανε καὶ στὸ σπίτι μας, μὰ ἐμένα σπάνια μ' ἔβλεπε τὸ σπίτι ἄλλες ὧρες ἔξω ἀπὸ τὸ φαγί. Εἶχα κιόλας διορθώσει δυὸ κάμαρες, ποὺ ἤτανε δίπλα στὸ κατώγι, κ' ἔβαλα ἐκεῖ τὰ ἐργαλεῖα, τὰ βιβλία καὶ τὸ κρεβάτι μου καὶ κεῖ περνοῦσα ὅσες ὧρες μοῦ ἀπομέναν ἄδειες ἀπὸ τὰ τρεχάματα στὶς γειτονιὲς κι ἀπὸ τὸ τάβλι, ποὺ ἔπαιζα στὸν καφενὲ γιὰ νὰ ξεκουραστῶ. Ἀφοσιωμένος στὴ γιατρική μου, δὲ μοῦ ἔμενε καιρὸς νὰ ξαναθυμηθῶ τὴν Τάσω.

Μὰ ἡ ἁμαρτία τόβαλε ἡ γιατρική μου πάλι νὰ γίνῃ ἡ ἀφορμὴ ναρθῇ ἀλλιώτικα τὸ πρᾶμα. Ἕνα ἀπόγεμα ἤρθανε καὶ μὲ πήρανε νὰ πάω σ' ἕνα χωριὸ ἀποπέρα ἀπὸ τὸ ποτάμι νὰ δῶ κάποιον ἄρρωστο. Πῆγα καὶ τσέπωσα τὰ δυὸ δεκάρικα. Ὁ δρόμος περνοῦσε κοντὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ ἦταν τὰ σπαρτά μας καὶ δὲν τὸ ξέρω πῶς μοῦ κατέβηκε στὸ γύρισμα, μιὰ καὶ μὲ εἶχε πιάσει ἡ νύχτα, νὰ πάω νὰ μείνω ἐκεῖ νὰ κοιμηθῶ καὶ τὴν αὐγὴ καβαλικέβοντας τὸν ψαρή, ποὺ ἤξερα πὼς εἶχε ἐκεῖ ὁ Νικολούλας, νάρθω στὸ χωριὸ νὰ δῶ τοὺς ἀρρώστους μου. Εἶχα καιρὸ πολὺ νὰ δῶ τὰ χτήματά μας καὶ τὸ σπιτάκι ποὺ εἶχε φτιάσει ἐκεῖ τότε τελευταῖα ὁ πατέρας μου.

Σὰν ἔφτασα στὴν ἄκρη ἀπὸ τὰ σπαρτά μας, γιὰ νὰ μὴν περάσω μὲ τὸ ἄλογο μέσα στ' ἀραποσίτια, ξεπέζεψα, τόδωσα τοῦ χωριάτη ποὺ μὲ συνώδευε καὶ τοῦ εἶπα νὰ τὸ γυρίσῃ πίσω, καὶ γὼ ἄρχισα νὰ ψάχνω νὰ βρῶ κανένα δρόμο εἴτε αὐλάκι γιὰ νὰ βγῶ στὸ σπίτι, ποὺ ἡ σκεπή του φαινότανε παραπέρα μέσα στὸ θάμπωμα. Ὁ χωριάτης, σὰν πιὸ ἔμπειρος, μὲ βοήθησε καὶ πράγματι βρῆκα ἕνα δρόμο. Τὸν καλονύχτισα καὶ τράβηξα ἴσια ἐκεῖ χωμένος μέσα στ' ἀραποσίτια, ποὺ ἤτανε ψηλότερα ἀπὸ τὸ μπόι μου. Δὲν εἶχα κάμει ὅμως πολλὰ βήματα, ὅταν ἄξαφνα τὸ πόδι μου βούλιαξε μέσα στὸ νερό. Ἔκαμα νὰ τὸ σηκώσω, μὰ βούλιαξε καὶ τὸ ἄλλο. Κατάλαβα πὼς θἄχανε ποτίσει ἀποβραδὶς καὶ βλαστήμησα τὴν ἰδέα ποὺ μοῦ κατέβηκε ναρθῶ νὰ βουτηχτῶ στὶς λάσπες. Μὰ ἐκεῖ ποὺ πάλευα νὰ βγῶ καὶ νὰ γυρίσω νὰ βρῶ ἄλλο δρόμο, μὲ ξάφνισε ἡ φωνὴ τοῦ Νικολούλα βαθιὰ μέσα ἀπὸ τ' ἀραποσίτια καὶ σὲ λίγο ξεχώρισα τὸν ἴσκιο του λίγα πατήματα μακριά μου. Εἶχε ἀκούσει τὴν περπατησιὰ τοῦ ἀλόγου καὶ τὶς κουβέντες μου μὲ τὸ χωριάτη κι ἄδραξε τὸν γκρᾶ του κ' ἦρθε νὰ δῇ μὴν μπήκανε νὰ κλέψουν.

«Ἐγὼ εἶμαι, βρέ· μὴν ἀγριεύῃς», τοῦ φώναξα δυνατά, φουρκισμένος ἀπὸ τὸ βούλιαγμα κι ἀπὸ τὶς φωνές του.

Σὰ μὲ εἶδε τάχασε, μὰ σὰν ἄκουσε πὼς ἦρθα γιὰ νὰ μείνω ἐκεῖ τὴ νύχτα, χάρηκε. Μὲ βοήθησε καὶ βγῆκα ἀπὸ τὰ νερά.

«Σὰ νὰ μοῦ τόχε πεῖ κανένας στ' ἀφτί», εἶπε σὰ φτάσαμε σὲ πιὸ στεγνὸ μέρος καὶ ξυγώσαμε στὸ σπίτι. «Ἔχω μιὰ κότα στὴ σούβλα κι ὅτι ἔβγαλε κι' ἡ Τάσω τὴν κουλούρα ἀπ' τὴ φωτιά».

«Ποιά Τάσω;» ῥώτησα ξαφνισμένος· «εἶναι δῶ ἡ Τάσω;»

«Εἶναι ἀπὸ τὰ χτές· ἦρθε νὰ πλύνῃ στὸ ποτάμι, τῆς ἄρεσε καὶ θὰ μείνῃ λίγες μέρες».

Δὲ μοῦ ἄρεσε σὰν τ' ἄκουσα, καὶ κάτι μέσα μου μὲ τάραξε. Μετάνιωσα γιὰ τὴν ἰδέα ποὺ μοῦ κατέβηκε ναρθῶ, καὶ μιὰ στιγμὴ μοῦ πέρασε στὸ νοῦ νὰ ξαναφύγω. Μὰ εἴχαμε βγεῖ στὸ ἅπλωμα ποὺ ἤτανε μπροστὰ στὸ σπίτι, κι ὁ Νικολούλας φώναξε κιόλα τῆς γυναίκας του.

Ἕνας ἴσκιος ἀνασηκώθηκε ἀπὸ μιὰν ἄκρη ὄξω ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅπου ἤτανε σκυμμένος στὴ φωτιά, καὶ τράβηξε ἴσια κατεμᾶς. Ἤτανε ἡ Τάσω, κι ἅμα μὲ γνώρισε, μοῦ φάνηκε σὰ νὰ ξαφνίστηκε ποὺ μ' εἶδε καὶ κοντοσάθηκε δίχως νὰ μιλήσῃ.

«Δὲν τονὲ γνώρισες; Εἶν' ὁ γιατρός· ἦρθε νὰ μείνῃ ἐδῶ ἀπόψε», τῆς εἶπε ὁ Νικολούλας. «Πιάσε καὶ στρῶσε γλήγορα ὄξω στὸ πηγάδι. Ἐγὼ θὰ πάω νὰ βγάλω ἕνα καρπούζι».

Ἀκούμπησε τὸν γκρᾶ στὴν πόρτα κ' ἔφυγε.

«Πῶς ἤταν τοῦτο;» μὲ ρώτησε ἡ Τάσω, σὰ χάθηκε ὁ ἄντρας της πίσω ἀπὸ τὸ φράχτη.

«Τόξερα πὼς ἔφτιασες κουλούρα», τῆς ἀπάντησα καὶ τὴν κοίταξα. (Ἀκολουθεῖ)

Ὁ α' τόμος τῆς "Σφαίρας,,

Χαρτόδετος, μὲ ὡραῖον χρωματιστὸν ἐξώφυλλον, πωλεῖται εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἀντὶ δραχμῶν 12.

ΕΥΘΥΜΑ - ΠΕΡΙΕΡΓΑ - ΠΟΙΚΙΛΑ

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΦΡΑΝΤΖΕ

Ἀκοῦ, ρέ, τὸν ἀντζέμη, τὸ σφιγκοκολάριο, νὰ μοῦ πῇ ἐμένανε «παρλεβοῦ φραντζέ;»

— Τ' εἶ.ες, ρὲ τζέ; τοῦ κάνω. Δὲν ἔτρωγες καλλίτερα ἕνα μαγκάλι κάρβουνα ἀναμμένα, πέρι νὰ σφυρίξῃς σ' ἐμένανε τέτοια κουβέντα; Καὶ γιὰ ποιόνα, ρέ, κακοφτιαγμένη ρεκλάμα τοῦ Ἀβεζάπ, μὲ πέρασες ἐμένα νὰ παρλεβοῦ φραντζέ; Ἐγώ, ρὲ πουρεπατάτα,εἶμαι γκαγκαραῖος Πλακιώτη, παιδὶ τῆς χασαποῦς τῆς Μικέλαινας, καὶ γκόμενος τῆς Μανιῶς —νὰ μοῦ ζήσῃς, ἀφέντρα μου! —Ἔχω φιλότιμο, ρέ, ἀπάνω μου καὶ σπούδαξα τὴ γλῶσσα τῆς μάννας μου καὶ τοῦ πατέρα μου... δὲν πῆγα νὰ μάθω τὴς ξένες. Μίλα μου περὶ Ψυρριώτικο, περὶ χασικλίδικα - πόσα παί...τρεῖς καὶ πέ... — περὶ πασσαλιμανιώτικα, νὰ σοῦ τ' ἀπαγγείλω πῖ καὶ φῖ, ἀπόξω κι' ἀνακατωτά, ὄχι νὰ μοῦ κουβεντιάζῃς περὶ φραντζέ, ρὲ μικρόβιε τῆς μπάχλος Ντροπή σου, καϋμένε!...

Δὲ βαρυέσαι... Ὅσα κι' ἂν τοὔψαλα ἐρήμη τἄκουγε, κι' ὅσο κι' ἂν τόνε ξιφτέλισα γκὶχ δὲν ἄνοιξε τὸ στοματάκι του νὰ πῇ.

— Μίλα, ρὲ τη' εφωνικὸ κέντρο, τοῦ κάνω, γιατὶ δὲν ἀπαντεῖς; Ἐσένανε σοῦ πρέπει γιὰ γυναῖκα κι' ὄχι γι' ἄντρας, ρὲ τυπογραφικὸ λάθος τῆς φύσης. Ἄντε τὸ λοιπὸ νὰ φορέσῃς φουστάνι καὶ πέρασ' αὔριο τέτοια ὥρα ἀπὸ δῶ νὰ σὲ φτύξω, γιατὶ γιὰ νὰ σὲ βαρήσω δὲν ἀδειάζω...ἔχουν ἄλλ' ἀράδα.

Τὸν ἐλυπήθηκα, ρὲ φιλέσπλαχνη, καὶ τὸν ἄφηκα νὰ κάνῃ Λαμπρὴ—καλὰ δὲν ἔκανα;

Ὑστερόγραμμα. Κι 'ἐξ ἄλλον δὲν ἤθελα νὰ λερώσω τὰ χέρια μου, τὰ βάσιηξα καθαρὰ γιὰ νὰ χαιρετίσω τὰ παιδιὰ τῆς μπάτσικας ποὺ μοῦ γράφουνε ἀπὸ τὴ Χαλκίς.

Ὁ Βλάμης

Η ΠΥΘΙΑ ΣΑΣ

(Ἐκ τῆς γραφῆς ἐπεξηγεῖται ὁ χαρακτήρ. Ἀπαντήσεις μόνον εἰς ψευδώνυμα. Διὰ κάθε ἀνάλυσιν χαρακτῆρος δέον νὰ ἐσωκλείωνται δρ. 2.)

Πτερωτὸν Ἴκαρον. Ἰκαρίαν. — Μικρούλη μου, ἀλλοίμονον ἂν τὰ κορίτσια ἀπαντοῦν εἰς ὅλους ὅσοι τοὺς ἐκδηλώνουν ἔρωτα καὶ τοὺς γράφουν ἕνα γράμμα. Τὰ κορίτσια ἐὰν δὲν τὸ φέρῃ ἡ περίστασις νὰ συμπαθήσουν ἕνα νέον, περιμένουν πρῶτα νὰ ἰδοῦν ἐὰν ἐκεῖνοι ποὺ τοὺς ἐκδηλώνουν ἔρωτα ἔχουν «καλὸν σκοπόν» — ἐννοεῖτε; — καὶ κατοπιν ἀνταποκρίνονται. Κι' ἔπειτα, μὲ τὸ πρῶτο.. μπὰμ καὶ κάτω θέλεις! Ἐπίμενε λιγάκι καὶ ἂν ἐξακολουθῇ ν' ἀδιαφορῇ, πήγαινε καὶ ζήτησέ την ἀπὸ τοὺς γονεῖς της καὶ να ἰδῇς πῶς θὰ ἔλθῃ μόνη της νὰ πεσῃ στὴν ἀγκαλιά σου Ἄς εἶνε αὐτὸ τὸ τελευταῖον δὲν σὲ συμβουλεύω νὰ τὸ κάμῃς ἂν ἐν τὴν γνωρίσῃς καλὰ καὶ ἂν δὲν ἔχῃς ψυχραίμως ἀποφασίσει νὰ πανδρευθῇς.

Ἀρσακειομανῆ. Ἐνταῦυα. — Δὲν μοῦ λέτε, ἐσᾶς ποιος σᾶς εἶπε πῶς εἶμαι μάγος; Ἐγώ, κύριέ μου, βλέπω τὸ γράψιμο τοῦ καθενὸς καὶ ἀπ' αὐτὸ ἐξάγω συμπεράσματα ἐπὶ τοῦ χαρακτῆρος του. Ἐγὼ δὲν ἐπαγγέλλομαι τὴν θεόπεμπτον καὶ θεόπνευστον μάντιδα, διότι αὐτὸ σημαίνει τσαρλατανιά. Μία ἁπλῆ γραφολόγος εἶμαι, ὅπως τόσοι καὶ τόσαι ἄλλαι στὴν Εὐρώπη, καὶ στηρίζω τὴν τέχνην μου ἐπάνω εἰς δεδομένα τῆς Ἐπιστήμης, τῆς Πείρας καὶ τῆς ...ελέτης. Καταλαβαίνετε; Ἐπομένως αὐτὸ ποὺ ζητεῖτε νὰ πᾶτε σὲ καμμιὰ τσιγγάνα νὰ σᾶς το πῇ, κύριε ἔξυπνε! Τὸ δὲ δίφραγκό σας εἶνε στὴ διάθεσί σας.

Ἡ Γραφολόγος

Ἀποτέλεσμα δημοψηφίσματος

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 49 φύλλον τῆς «Σφαίρας» εἶχε προκηρυχθῇ ὁ διαγωνισμὸς ἐπὶ τοῦ διηγήματος «Στὸ Φῶς». Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 50 - 57 φύλλα ἐδημοσιεύθησαν αἱ ἀπαντήσεις τῶν ἀναγνωστῶν καὶ εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 58 ἐκλήθησαν οἱ ἀναγνώσται ν' ἀποφανθοῦν περὶ τῆς καλλιτερας μεταξὺ τῶν δημοσιευθεισῶν ἀπαντήσεων. Ἤδη, ληξάσης τῆς ταχθείσης προθεσμίας, ἔγινεν ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων, τὰς περισσοτέρας τῶν ὁποίων συνεκέντρωσεν ἡ πράγματι ὡραία ἀπάντησις τοῦ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «Ἰδαλγὸς» ἀναγνώστου. Παρακαλεῖται λοιπὸν ὁ κ. Ἰδαλγὸς νὰ περάσῃ ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας διὰ νὰ λάβῃ τὸ 25δραχμον βραβεῖόν του.

ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ὁ νέος Καβαμίας

Μπρέ, μήπως λάθος ἔκαμαν
οἱ νέοι ἡμεροδεῖχτες
καὶ μπέρδεψαν ἔτη, ἐποχές,
μῆνες, μέρες καὶ νύχτες;
Γιατί, ἐνῷ δείχνουν ἄνοιξι,
Μάρ.η μ' ἄνθη στὴν κόμη,
μέσ'στοῦ χειμῶνος τὴν καρδιὰ
βρισκόμαστε ἀκόμη.

Κι' ἐνῷ δείχνουν πῶς ἔχουμε
Σαρακοστὴ μεγάλη
κοινεὶς νηστεία δεν κρατεῖ
σ' αὐτὴν τὴν παραζάλη.
Κι' ἐνῷ ἔχουμε Εὐαγγελισμοῦ
ΚΕ' τοῦ Μάρτη,
συμπίπτει ἡ ἡμέρα αὐτὴ
μεγάλη νᾶν' Τετάρτη.

Χίλια ἐννιακόσια εἴκοσι
σωτήριον ἔχουμε ἔτος
καὶ ὅμως οὔτε ζάχαρη
οὔτε καφὲ κι' ἐφέτος
δὲν ἔχουν οἱ μπακάλιδες
δράμι στὰ μαγαζιά τους
κι' ὅπως στὸν πόλεμο, μᾶς τρώει
ἡ αἰσχροκέρδειά τους.

Ἡ μέρες νύχτες γίνηκαν
κ' ἡ νύχτες πάλι μέρες
βλέπεις μητέρες δίχως γυιοὺς
καὶ γυιοὺς δίχως πατέρες
καὶ βλέπεις νᾶχῃ ἕνα παιδὶ
τὴ μέρα ἕναν πατέρα,
ἀλλὰ τὴ νύχτα σύζυγους
πολλοὺς νᾶχῃ ἡ μητέρα.

Ὁ Κλεάνθης

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Πόθος

Πῶς λαχταρῶ νὰ νοιώσω τὸ φιλί σου
τ' ὁλόγλυκο στὰ χείλη μου τρεμουλιαστὸ
καὶ τῶμμορφο, τ' ἀφρόπλαστο κορμί σου
στὴν ἀγκαλιά μου νὰ κρατῶ σπαρταριστό.

Πῶς θέλω σὰν καὶ πρῶτα νὰ σὲ νοιώσω
δική μου, λιγωμένη ἀπὸ τὰ φιλιὰ
καὶ τὰ σβυσμένα λόγια ἀπὸ τὸν πόθο
νὰ ξανακούσω μέσα στὴ γλυκειὰ νυχτιά!

Ἔλα καὶ δός μου τὸ θερμὸ κορμί σου
νὰ μὲ μεθύσῃς πάλι μὲ τὴν ἡδονή'
κλεῖσε τὰ μάτιασου ἀπ'τὸν πόθο κ'ἡπνοή σου
ἂς σμίξῃ τὴ δική μου σὲ γλυκὸ φιλί.

Θ)νίκη *Δ. Γρηγορᾶς*

Τραγουδάκι

Μοῦ καῖνε τὴν καρδοῦλα
τὰ δυό σου τα ματάκια,
μικρὴ μελαχροινοῦλα,
μὲ χαρι περισσή.

Μὰ ἐγώ, μελαχροινοῦλα,
τὰ δυό σου τὰ χειλάκια
θαρθῶ νὰ σοῦ δαγκάσω
γιὰ νὰ πονᾶς κι' ἐσύ.

Νίκος Σκαλκότας

Ἐπίγραμμα

(Εἰς ὀψίτεκνον Κυρίαν)

Τοῦ δραστηρίου σου γιατροῦ
μιά...συνταγὴ καὶ μόνη
ἔκαμ' ὅ,τι δὲν ἔκαμαν
δώδεκα τώρα χρόνοι...

Συγχαίρω ἐσέ, τὸ νήπιον,
ὡς καὶ τὸν σύζυγόν σου
μ' ἀπὸ τοὺς τρεῖς σας πειότερο
τὸν τρομερὸ γιατρό σου.

Ροδοδάκτυλος Ἠὼς

Η ΨΗΦΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἰδοὺ μία ἀκόμη νίκη τοῦ φεμινισμοῦ. Ἡ Βελγικὴ Βουλὴ ἐψήφισε διὰ ψήφων 120 ἐναντίον 37 τὴν 2αν Μαρτίου νομοσχέδιον παραχωροῦν γενικῶς τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ Βελγίου. Μόνον αἱ ἱερόδουλοι δὲν ἔλαβον τὸ δικαίωμα τῆς ψήφου διὰ νὰ μειονεκτοῦν κατὰ τοῦτο τῶν τιμίων γυναικῶν καὶ νὰ μὴν ἀναμιγνύωνται μετ' αὐτῶν κατὰ τὰς ἐκλογάς.

ΠΑΡΙΣΙΝΗ ΖΩΗ

MI-CAREME

Αἱ ἑορταὶ τοῦ mi-carême εἰς τὸ Παρίσι διεξήχθησαν μετὰ μεγάλης μεγαλοπρεπείας, ὅπως καὶ πρὸ τοῦ πολέμου. Ἔλαβε δὲ μέρος εἰς αὐτάς, ἐπίτη'ες ἐλθοῦσα εἰς τὸ Παρίσι, ἡ βασίλισσα τῆς καλλονῆς τοῦ Μέτς, πρωτευούσης τῆς ἀπελευθερωθείσης Γαλλικῆς ἐπαρχίας Ἀλσατίας. Τὴν θελκτικὴν αὐτὴν Ἐστεμμένην - δ)ίδα Ἐλισσάβετ Κολλὲν—ὑπεδέχθησαν ἐν πάσῃ ἐπισημότητι εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἡ βασίλισσα τῶν βασιλισσῶν τῶν Παρισίων δὶς Μπατάϊγ, μετὰ τῶν λοιπῶν βασιλισσῶν τῆς καλλονῆς τῆς ἐπιτροπῆς τῶν ἑορτῶν καὶ ἀντιπρόσωποι τοῦ δημάρχου τῶν Παρισίων. Ἡ δ)ὶς Κολλὲν ἐπεσκέφθη εἰς τὰ Ἠλύσια τὴν ἐπομένην τῆς ἀφίξεώς της εἰς Παρισίους, συνοδευομένη καὶ ἀπὸ ἀντιπροσώπους τοῦ δημάρχου τοῦ Μέτς, τὴν κυρίαν Ντεσσανέλ,σύζυγον τοῦ Προέδρου τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας, ἥτις ἐχάρισε πρὸς τὴν βασίλισσαν τῆς καλλονῆς τοῦ Μὲτς ἕνα κομψότατο χρυσὸ ρωλόγι, ὁ ὡροδείκτης καὶ ἑπτοδείκτης τοῦ ὁποίου παριστάνουν τὰ γαλλικὰ ὅπλα.

Ἰδοὺ καὶ τὸ πρόγραμμα τῶν ἑορτῶν ποὺ ἔγιναν: Τὴν προπαρελθοῦσαν Τετάρτην (10 Μαρτίου ἀλα νόβα) ἡ βασίλισσα τῶν βασιλισσῶν τῆς καλλονῆς τῶν Παρισίων μετὰ τῆς βασιλίσσης τοῦ Μέτς καὶ τῶν δεσποινίδων τῆς τιμῆς, ἐπεσκέφθησαν ἐπισήμως καὶ ἐν πομπῇ τὸν δήμαρχον τῶν Παρισίων, τὸν νομάρχην τοῦ Σηκουάνα καὶ τὰ γραφεῖα τῶν μεγαλειτέρων ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Τὴν ἑπομένην, 2 μ.μ., ἔγινε διὰ τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῶν Παρισίων ἡ παρέλασις ὀκτὼ μεγαλοπρεπῶν ἁρμάτων —μεταξὺ τῶν ὁποίων τὸ ἅρμα τοῦ πρίγκηπος τοῦ κινηματογράφου Σαρλῶ. τῶν βασιλισσῶν τῶν καλλονῶν, κλπ.—καὶ ἄλλων πολυαρίθμων αὐτοκινήτων καὶ ἁμαξῶν.

Τὸ βράδυ ἐδόθη εἰς τὸ Δημαρχεῖον μέγα γεῦμα εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβαν μέρος αἱ Ἐστεμμέναι καλλοναί, ἡ ἀκολουθία των, τὰ μέλη τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, βουλευταί, γερουσιασταί, στρατιωτικοὶ καὶ δημοσιογράφοι.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν, εἰς τὴν αἴθουσαν Βαγκράμ ὠργανώθη ὑπὸ τῶν δημοσιογράφων πρὸς τιμὴν τῶν βασιλισσῶν μεγάλος χορὸς μὲ διάφορες ἀτροπξιόν, καὶ ἔτσι ἔκλεισαν αἱ ἑορταὶ τοῦ mi-carême.

Δὲν σᾶς φαίνεται πῶς στὸ Παρίσι ξεύρει νὰ διασκεδάζῃ ὁ κόσμος; Ἡ Δ)νὶς *Νόρα*

Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν νεοπλούτων

ΟΜΥΩΨ

Σεβασμηότατον μῦτερ μου

Ἄλο δὲν μοὶ ἔμνεσκε τώρα πέριξ νὰ μὲ ἐβγάλουν κὲ στραβί, τὸ ὀπῆον ἐμένα τὼ ὀμάτηόν μου γλέπυ τρὶς ὥραις ἀλάργα ὅσπερ τὸ τὸ τσακάλη καὶ ἡ νιφύτσα, ἀπὼ ἐκῆνες ὅπαιρ ἔχυ κὲ ὁ ἔβζων ὁ Μυτρούσις ὗς τὼ περύχορων τοῦ χορήου του. Καθότη προηγομένως τρυῖς ἡμέρε, ἡπεδὴς εἶπον εἰς τὸν ἄνερ μου πὸ ὅτη ἐξεστραβόθυν νὰ καθαρήζο τὰς πατάκας ὁποῦ ἐψούνησα διὰ τὸ φαετόν μας, αὐτὸς ὁ κοτὸς τὸ ἐπῆρεν εἰς τὰ σέρια κὲ μοὶ ἐκοβάλησε τὼν γιατρό, τὸ ὀπῆον μόλης μὲ ἠξέτασε ἤπεν ὅτι εἶμε ὀμύωψ, κακὼ νὰν τοὔλθει κὲ πρέπη δῆθεμ νὰ βάλο γιαλιὰ ἢ φασιαμαίν, ἀπὸ ἐκῦνα ὥπερ τὰ βαστᾶνε εἰς τὰς χείρ. Ἄκοσον ἄκοσον, μήταιρ μοι, τὶ τραβάο κὲ δαὶν ἀντραίπετε λέο ἐγὼ ἀπτός ὁ τράγως ὁ σήζυξ μου, ὁποῦ μὲ κάνει τοιοῦτα μασκαρελίκεια!

Ἡ μαδὰμ κόρυ σου
κερήα Γαρεμφοῦλα

Τυποις: Ἀθ. Δελιγιαννη, Ζηνωνος 2.